உ

மஹான் வண்ணச்சரபம்

ஸ்ரீ தண்டபாணி சுவாமிகள் அருளிய

பழனிப் பிள்ளைத் தமிழ்

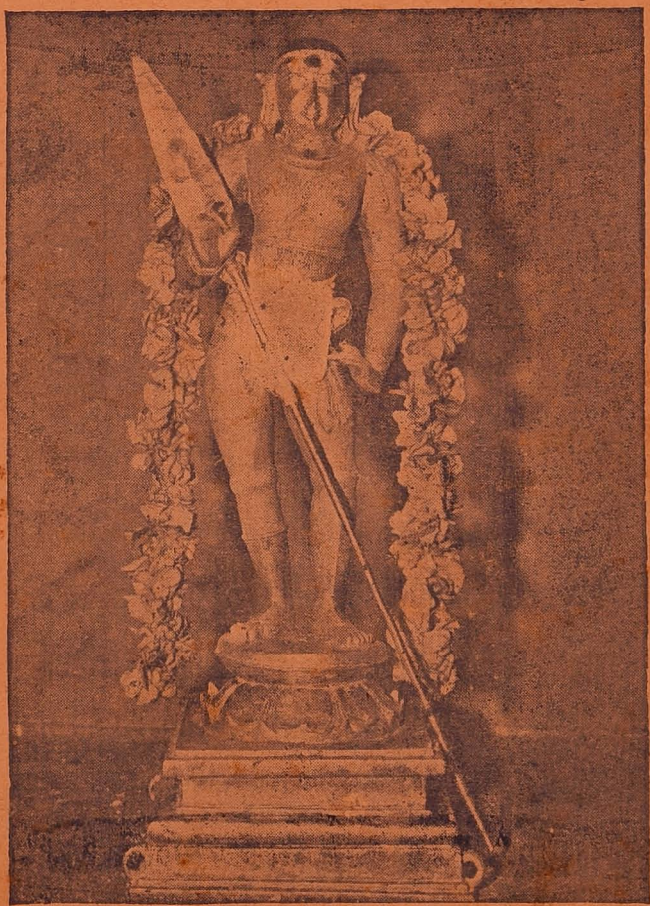

பழனி ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி ஸ்வாமி தேவஸ்தான

கும்பாபிஷேக வெளியீடு

29—8—1960

அறங்காவலர்கள் (*Trustees*) :

1. திரு. P. S. K. லக்ஷ்மீபதி ராஜு, M.L.A., அவர்கள்
(Chairman, Board of Trustees)
2. திரு. V. V. C. R. முருகேச முதலியார் அவர்கள்
3. திரு. P. S. சீனிவாசன் செட்டியார் அவர்கள்
4. திரு. S. R. ஆறுமுகம், M.P., அவர்கள்
5. திரு. A. S. மாணிக்கம் பிள்ளை அவர்கள்

ஆலய நிர்வாக அதிகாரி

திரு. C. S. தீனதயாளு, B.Sc., B.L., அவர்கள்

உ

வேலும் மயிலும் துணை

மஹான் வண்ணச்சரபம்

ஸ்ரீ தண்டபாணி சுவாமிகள்

அருளிய

பழனிப் பிள்ளைத் தமிழ்

அணிந்துரை :

உயர்திரு. அ. உத்தண்டராம பிள்ளை, B.A.,B.L., I.A.S. அவர்கள்
சென்னை மாகில அதனிலையப் பாதுகாப்பு ஆணையாளர்

உரையாசிரியர் :

குகஸ்ரீ ரசபதி அவர்கள்

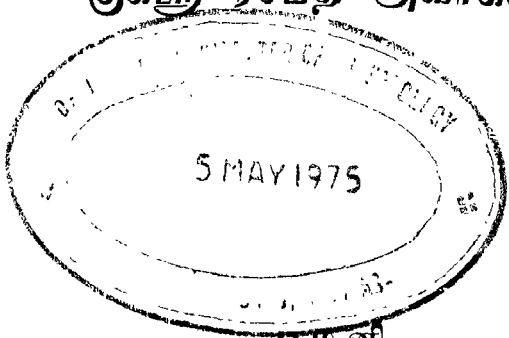

பழனி

ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி ஸ்வாமி தேவஸ்தான

கும்பாபிஷேக வெளியீடு

சார்வரி
ஆவணி, 14

1960

விலை ரூ. 1-50

முதற் பதிப்பு 29-8-1960

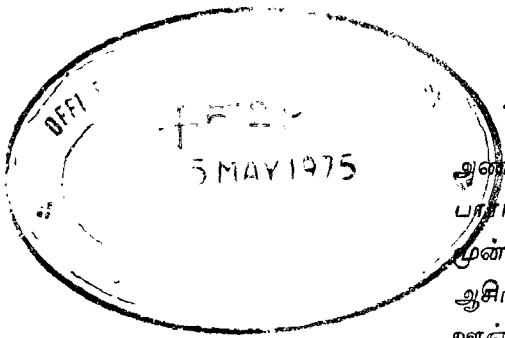

உள்ளுறை

	அணிந்துரை ...	ங
	பாராட்டுக்கவி ...	எ
	முன்னுரை ...	கூ
	ஆசிரியர் வரலாறு ...	கங
	ஊஞ்சல் பாட்டு ...	உஎ
	ஆசிரியர் (படம்) ...	உஅ
1.	காப்புப் பருவம் ...	1
2.	செங்கீரைப் பருவம் ...	42
3.	தாலப் பருவம் ...	68
4.	சப்பாணிப் பருவம் ...	91
5.	முத்தப் பருவம் ...	115
6.	வருகைப் பருவம் ...	142
7.	அம்புலிப் பருவம் ...	167
8.	சிற்றிற் பருவம் ...	190
9.	சிறுபறைப் பருவம் ...	211
10.	சிறுதேர்ப் பருவம் ...	234

சாது அச்சுக்கூடம்

மயிலாப்பூர், சென்னை—4

ஒ

அணிந்துரை

(திரு. அ. உத்தண்டராமன், ஐ.ஏ.எஸ்., ஆணையர்,
அறநிலையத்துறை, சென்னை)

'ஆறுசமயக் கடவுள் வேறுவேறின்றி யான்
ஒருவனே அங்கங் கிருந்(து)
அன்பர்க்கு முத்திதரு வித்தென்று யாவர்க்கும்
அறிவித்த வதன மணியே'

'குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடு மிடத்தில்' என்பது யாவருமறிந்த ஒரு பழமொழி. தெய்வத்தையே குழந்தையாக அநுபவித்துப் பாடுவது நம் நாட்டின் மரபு. அந்தப் பாடல்களைப் பிள்ளைக்கவி, பிள்ளைத்தமிழ் என்று கூறுவர். தமிழ் இலக்கியத்திலுள்ள 96 வகைப் பிரபந்தங்களில் பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்று. அது ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ், பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் என்ற இரு பிரிவாக வுள்ளது. பிள்ளைத்தமிழில் பத்துப் பகுதிகள் பத்துப் பருவங்களாகப் பாடப்பெறும்.

குழந்தை பிறந்த ஏழாவது நாள் காப்பிடலை யொட்டியது காப்புப் பருவம். பொருள் தெரியாத ஒரு ஒலியை எழுப்புதல் அல்லது ஒருதாளுந்திக் குழந்தை ஆடுதல் இதைச் செங்கீரைப் பருவம் என்பர். குழந்தையைத் தொட்டிலிலிட்டுத் தாலாட்டுதல் தாலப் பருவம். (தால் ஆட்டுதல் - நாக்கு அசைத்தல்.) குழந்தை இரண்டு கைகளையும் கொட்டிக்கொண்டு, கைகளின் வலிமையால் நகர்ந்து செல்வது சப்பாணிப் பருவம். முத்தப் பருவம் என்பது குழந்தையை முத்தந் தர அழைப்பது. வாராணை அல்லது வருகைப்பருவம் என்பது தளர்நடையிட்டு வரும் குழந்தையை வா என்று

அழைப்பது. **அம்புலிப் பருவம்**, சந்திரனைக் குழந்தையுடன் விளையாட வாவென்று அழைத்தலைக் கூறுவது. மேற் சொன்ன ஏழுபருவங்களும் இருவகைப் பிள்ளைத் தமிழுக்கும் பொதுவானவை.

பெண்பால் பிள்ளைத்தமிழில் **அம்மானைப் பருவம்** பாட்டுடைத் தலைவியை அம்மானையாடக் கூப்பிடுவது; **நீராடற் பருவமும், ஊசல் பருவமும்** நீராடவும் ஊசலாடவும் அழைப்பது. ஆண்பால் பிள்ளைத்தமிழில் சிறுமியர் சிறு வீடுகட்டி விளையாடுவதைப் பாட்டுடைத் தலைவர் அழிக்காதிருக்க வேண்டுவது **சிற்றில் பருவம்.** அத்தலைவரை சிறுபறை முழக்கும்படியும், சிறுதேர் உருட்டும்படியும் வேண்டிக் கொள்வது **சிறுபறைப் பருவம், சிறுதேர்ப் பருவம்** என்பன.

பிள்ளைத்தமிழ் கடவுளர் பேரிலும் அடியார் பேரிலும் பாடப் பெற்றிருக்கின்றன. விநாயகர், அம்பிகை, முருகன்மேல் பாடப் பெற்றவை பலவுள. குமரகுருபரரின் மதுரை மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், வைத்தீசுவரன் கோயில் முத்துக் குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ், பகழிக் கூத்தர் இயற்றிய திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழ், சிவஞான சுவாமிகள் அருளிய குளத்தூர் அமுதாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழ், கலைசைச் செங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ், சிதம்பர சுவாமிகள் பாடிய திருப்போரூர் முருகன் பிள்ளைத் தமிழ், மார்க்கசகாய தேவரின் திருவிரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ், கவிராஜ பண்டாரத்தையாவின் திருமலை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ், இலக்கண விளக்கம் - வைத்திய நாத தேசிகர் இயற்றிய மயிலம் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ், மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களின் சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ் முதலியவை சிறந்த பிள்ளைத் தமிழ் நூல்களாகக் கருதப்படுகின்றன. இவற்றோடு ஒத்த சிறப்புடன் சேர்த்து எண்ணப்படும் பெற்றியது **தண்டபாணி சுவாமிகளின் பழனிப் பிள்ளைத்தமிழ்** என்னும்

சிறந்த நூல். இந்த ஆசிரியர், திருநெல்வேலியில் சைவ வேளாளர் குலத்தில் சந்திரசேகரம் பிள்ளைக்கும் பேச்சி முத்தம்மைக்கும் கி. பி. 1839-ஆம் ஆண்டு திருமகனாய்த் தோன்றினர். **சங்கரலிங்கம்** என்பது இவர் பிள்ளைத் திருநாமம். கருவிலே திருவாய்க்கப் பெற்ற இவர் இளமையிலேயே கவிபாடுவதில் வல்லுநராய் விளங்கினர். வள்ளியூர்மலை சென்று முருகன் திருமுன் கோவணம் காவியுடை தரித்து, துறவுக்கோலம் பூண்டார். முருகப் பெருமானையே தமது வழிபடு கடவுளாகக் கொண்டார். திருப்புகழின் சந்த நயம் அமையப் பாடல்கள் பாடியமையின் **திருப்புகழ்ச் சுவாமிகள்** என்றும், கையில் தண்டேன்றிய படியே எப்போதும் காட்சி யளித்தபடியால் **தண்டபாணி சுவாமிகள்** என்றும், முருகன் தொண்டரானமையால் **முருகதாச சுவாமிகள்** என்றும், எளிதில் எவரும் பாடமுடியாத வண்ணப் பாக்களை விரைவில் பாடும் வல்லமையுடையவராய்த் திகழ்ந்தமையால் **வண்ணச்சரபம்** என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். அடிகளார், சென்னை, திருவண்ணாமலை, மதுரை, இராமநாதபுரம், காரைக்குடி, குன்றக்குடி முதலிய தலங்களுக்குச் சென்று வழிபட்டுக் கடைசியாக திருவாமாத்தூர் என்னும் சிவதலத்தில் வந்து தங்கினர்கள். வண்ணத்தியல்பு, தமிழலங்காரம், புலவர் புராணம், தில்லைத் திருவாயிரம், திருவரங்கத் திருவாயிரம், பழனித் திருவாயிரம், திருவாமாத்தூர்த் தலபுராணம் முதலிய பல நூல்களை இயற்றி யருளினர்கள். கி. பி. 1898-ல் 59-வது வயதில் முருகன் திருவடி நீழல் அடைந்தார்கள்.

சுவாமிகள் இயற்றிய நூல்களில் ஒன்று **பழனிப் பிள்ளைத் தமிழ்** என்னும் அரிய நூல். இது, சொல்நயம், பொருள்நயம், பக்திச்சுவை பொதிந்த சிறந்த பிள்ளைப் பாட்டு. முத்தப் பருவத்தில் "கோங்கே அனைய....." என்று தொடங்கும் பாட்டில், திருமலைமேல் இருந்து உயிர் விட எண்ணி உருண்டபோதும், வேங்கையினால் வெருட்

டப்பட்ட போதும் முருகன் காத்தருளிய தம் சொந்த வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

வடதிசையில் தலைவைத்து மறலிதிசைக் கால்நீட்டி
உடலையந்தக் குன்றத்தின் உச்சியினின் றுருட்டிவிட்டேன்
விடலையிடுந் தேங்காய்போல் வேறுபட்டுச் சிதருமல்
மடமடெனக் கொண்டங்கோர் மண்தரையில் விட்டதுவே.

இவ்வரிய பழனிப் பிள்ளைத்தமிழ், 29—8—60-ல் நடக்க இருக்கும் பழனியாண்டவர் கோயிலின் மகா கும்பாபிஷேகத்தின்போது வெளியிடப்பெறுவது மிகவும் பொருத்தம். இந்த நூலுக்கு குகஸ்ரீ ரசபதி அவர்கள் சிறந்த உரை யொன்றையும் எழுதி யிருக்கிறார்கள். அதில் அவர்கள் பொழிப்புரை, விரிவுரை முதலியவற்றை எளிய இனிய நடையில் யாவரும் படித்து உணர்ந்து பயன்பெறும் வண்ணம் அரும்பாடுபட்டு எழுதித் தந்துள்ளார்கள். அவர்களுக்கும், இந்தச் சிறந்த நூலை வெளியிடும் பழனி தண்டாயுதபாணி தேவஸ்தான தருமகர்த்தர்களுக்கும் தமிழுலகமும் சைவ உலகமும் என்றும் நன்றி செலுத்தும் கடப்பாடுடையது.

புன்னெறி யதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம்
நன்னெறி ஒழுகச் செய்து நவையறு காட்சி நல்கி
என்னையும் அடியனுக்கி இருவினை நீக்கி யாண்ட
பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாத பங்கயங்கள் போற்றி!

அ. உத்தண்டராமன்

உ

குருவேதுணை

பழனிப் பிள்ளைத்தமிழ் விரிவுரை குறித்த

பாராட்டுக் கவி

(தி. செ. முருகதாச ஐயா அவர்கள்)

திருநெல்லைப் பதியினிடை தோற்றுதண்ட
பாணியண்ணல் செவ்வே ளன்பால்
வருதன்னேர் இளவயது முதற்றமிழ்ப்பாட்
டளவிலவா வழுத்தி மேன்மை
மருவும்பல் பதிதொறுஞ்சென் றேத்திவரும்
நாளிலன்பர் வழுத்துஞ் சீர்தோய்
தருசீர்த்தென் பழனிமலைத் தண்டபா
ணியின்றுதிப்பாச் சாற்றி னனல். க

ஆயிரமா யிரமாகப் பனுவல்பல
அறையுமின்னேன் அருட்சீர் வேண்டி
மாயிருஞா லம்புகழ்சீர்ப் பழனியா
யிரப்பனுவல் வழுத்த லுற்றன்,
தோயிசைப்பிள் ளைக்கவியென் றதனிலுற்ற
இதைத்தனியே துலக்கி யன்பர்
வாயிசைக்கும் படிபதிக்க வேண்டுமென
மனத்தாவல் வளர்ந்த தன்றே. உ

அந்நிலையில் இறைபணியேற் றிடும்விவே
கானந்த அண்ணல் தூண்டச்
செந்நிலையார் பொருள்விளக்கத் தொடுபதித்தல்
பலர்க்கும்நலம் செய்யு மென்று
மூன்னியெழிற் சென்னையுறை ரசபதியாம்
பெரியனிட மொழிந்தா ரன்னேன்
சென்னையிலேற் றுரைவகுத்தான் இனியரசம்
பலபதியும் சிறப்ப தாயே. ங

அறநிலையப் பாதுகாப் புக்கழகத்
தவிராணை யாள ராகித்
திறமுறத்தொண் டாற்றிடுமுத் தண்டரா
மப்பெயரிற் றிகழுஞ் சீலன்
உறவுறுமெய் யன்பதனை யணிந்துரையோ
டாணையுந்தந் துதவ வாலே
நறவமைதீங் கனிச்சுவைபோற் பழனிப்பிள்
ளைத்தமிழ்சீர் நண்ணிற் றம்மா. ச

ஆண்டவன்றன் தெரிசனமும் திருநீற்றுப்
பிரசாத அருளும் கொள்ளப்
பூண்டநற்பே ரன்புகொடு வருமன்பர்
கைக்கொண்டு புகழ்ந்து பாடி
நீண்டபே ரன்பினராய் வாழஇந்நூல்
ஒருதுணையாய் நிலவி யென்றும்
காண்டகுநல் இன்புதவு மெனலறிவார்
உண்மையுணர் கருத்தி னேரே. ஞ

தேவத்தா னப்பதிப்பா யிந்தநூல்
வெளிவரச்செய் சீரி யோரும்
பாவிற்காம் இனியவிரி வுரையெழுதும்
ரசபதிப்பேர் பாவ லோரும்
ஆவற்கோ ரிலக்கியமாக் கொண்டிதனைப்
படித்துணரும் அன்பி னேரும்
சேவற்கே தனப்பழனித் தண்டபா
ணியினருள்சேர் திறத்தி னேரே. ரு

இங்ஙனம் :
ஸ்ரீதண்டபாணி சுவாமிகள் பேயரர்
நி. செ. முருகதாச ஐயா,
ஸ்ரீ தண்டபாணி சுவாமிகள் மடம்,
அடிவாரம், பழனி.

சார்வரி ஆண்டு
ஆவணித் திங்கள் 14-நாள்
29—8—1960

மயிலுமயிலுந் துணை

தெய்வமே துணை

முன்னுரை

சித்தியெட்டும் நல்கித் திரும்பாதுன் தாளுள்வைகும்
முத்தியினும் சேர்த்தருள முன்னுவாய் – எத்திசையும்
போற்றும் பழனிப் பொருப்பிற் புகழ்திருக்கூத்(து)
ஆற்றும் சிவகுருநா தா (பழனி வெண்பா மாலை)

அருட்கோல் தாங்கிய அத்தன் பழனி ஆண்டவன். அவன் திருவருள், நலம் விளைய உலகை நடத்துகின்றது. அனுபவிகள் கூறும் அறிவிப்பு இது. அதன் உண்மையை, ஒன்றும் போதா எளியேனும் உணருமாறு செய்யும் அத்திருவருட்கு, யாது கைம்மாறு செய்ய இயலும் ?

ஒரு சமயம், சிறந்த பழனியைச் சேவிக்கச் சென்றேன். முதல்வன் வழிபாடு முடிந்தது. தனியிருந்தேன் ; நிமலனை நினைந்தேன் ; அதன்பின் எழுந்தேன். அப்போது காலை மணி ஆறு.

எந்தவூர் ? என்றது ஒரு குரல். திடுக்கிட்டுத் திரும்பினேன். வைதிகக் கோல அந்தணர் ஒருவர், எதிர் நின்றார். அவர் கோலம் கண்டு கும்பிட்டேன். பிரசங்க பூஷணம் சுகஸ்ரீ நீங்கள்தானே என்ற கேள்வி எழுந்தது. அப்படித்தான் அன்பர்கள் அழைக்கிறார்கள் என்றேன்.

தண்டபாணி சுவாமிகள் அருளிய பழனிப் பிள்ளைத் தமிழ் அருமையாக இருக்கிறது. அதற்கு உரை எழுதப்படாதா என்றார் அவர்.

சுவாமி ! அப்படி ஒரு நூல் இருப்பதை அடியேன் அறியேனே என்றேன்.

காலம் வரும் ; இனிய அப்பணியில் ஈடுபடுவீர் ; இப்படி வாரும் என்றார். தொடர்ந்தேன். ஒரு கொத்து

வாழைப் பழம்; ஒரு படி பஞ்சாமிர்தம் அன்பொடு வாங்கி யளித்தார். எழுதும் உரைக்கு இது அச்சாரம் என்றார். கலகல என்று நகைத்தார்.

விதிர்த்தது உடல். மீட்டும் வணங்கினேன். ஆசி செய்தார். வருகிறேன் என்று விரைந்தார். விரும்பிப் பெயரை வினவினேன்; வேங்கடசுப்பையர் என்றார். இருப்பிடம் வினவினேன்.

நாடு முழுதும் நடமாடும் உத்யோகம். ஓயாது ரயில் பயணம். அடுத்த வண்டியைப் பிடிக்க வேண்டும் என்று அதிவேகம் காட்டி நடந்தார்.

காணுத நூலிற்கு உரையெழுதக் கட்டளை; அதற்கு அச்சாரம் வேறு என்று அதிசயித்தேன்.

அதன் பின் சென்னைக்குத் திரும்பினேன். அந்நூல் எங்குளது என்று பலரிடம் வினவினேன். நூல் கிடைத்து, ஈந்தித்து, உரை எழுதிய பின், அதை வெளியிடுபவர் யார் என்ற நினைவும் இடையிடை எழுந்தது. நாலைந்து ஆண்டு கள் இடையில் நடந்தன.

பழனிப் பிள்ளைத் தமிழ்க்கு உரை யெழுதி உதவுக என்று, பழனி தேவஸ்தானத்திலிருந்து, ஒரு நாள் திடீ ரென்று ஒரு திருமுகம் வந்தது. அதனுடன் பழனித் திரு வாயிரமும் இருந்தது.

காலம் வரும் என்று அன்று பழனியில் கட்டளை. இன்று அதே இடத்திலிருந்து உத்தரவு. நினைந்த நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது. அவ்வமயம், கண்ணீர்தான் பழனிக்கு நான் சமர்ப்பித்த காணிக்கை.

ஸ்ரீ தண்டபாணி சுவாமிகளின் பெயரரும், திரு. செந்தில் நாயகம் தந்த செல்வருமான திரு. தி. செ. முருகதாச பிள்ளையவர்கள், கௌமாரக் குறிப்புப் பல, அன்பொடு அஞ்சலில் அனுப்பினர்கள். அக்குறிப்புகள், பலவகையில் அடியேற்குப் பயனளித்தன.

உரை எழுதும் பணியில் உறவு பூண்டேன். நிறைவு பெற்ற பின், பதிப்பவர் முதலில் முன்னுரை. பின் அதிக செலவு ஆகுமென்று அஞ்சிப் பின்னுரை.

உயர்திரு. T. H. விவேகாநந்தம் பிள்ளை B.A., L.T. அவர்களிடம், ஒருநாள் இதைக் குறிப்பிட்டுக் கூறினேன். அவர், எங்கள் வித்தகத் தலைவர்; அருங்கலை விநோதர்; பரம கருணையர்; பக்த சிரேட்டர்; அவர்களிடம் இது குறித்து விண்ணப்பிக்கிறேன்; நீரும் வாரும் என்றார்கள். அப்படியே சென்றேன். அருள் காட்டும் இன்மொழியும், அன்பு காட்டும் திருமுகமுமான அறநிலையப் பாதுகாப்பு ஆணையாளர் உயர்திரு. A. உத்தண்டராமன் பிள்ளை I. A. S. அவர்களைக் கண்டோம். விவரத்தை அவர்களே விவரித்தார்கள்.

புனிதச் செயல்களால் புகழ்கொண்ட அப்பெருந்தகை, என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே என்று இருப்பவர்கள். அப்பரது உழவாரப் படையை உணர்பவர்கள். சிறந்த அவர் செயல்களை, பரந்த தமிழ்நாடு பறையறைகின்றது. அறநிலையப் பாதுகாப்பிலாகா நிர்வாக மாளிகையில் உள்ள கோபுரமும், வேலும் மயிலும், அவர்களது நினைவிலிருந்து உருவாகி நிலைத்தவை. இவைகளை என்றும் நாடு எண்ணி மகிழும்.

அவர்கள் அவ் விண்ணப்பத்தை ஏற்று, பழனித் தேவத்தானமே இதைப் பதித்து வெளியிடும் என்றார்கள். அதற்கு ஆன யாவும் செய்தார்கள்; அதனுடன் இவ் வுரைக்கு ஒரு அணிந்துரையும் அன்பொடு அருளினார்கள்.

அதன் பின்னும் மூன்று இறைபணியாளர்கள் நினைவில் ஊறியிருந்து, பதித்தனுப்பும் பொறுப்பையேற்ற பரந்த மனமும் சிறந்த குணமும் கொண்ட சென்னை மல்லீசர் கேசவர் திருக்கோயில் மானேசர் உயர்திரு. L.P. கந்தசாமிப் பிள்ளை அவர்கள்மூலம், சாது அச்சகத்தாரால் அழகாகப் பதிக்கப்பெற்று, இன்றைய பழனி இறைபணியாளர்

உயர்திரு. C. S. தீனதயாள நாயுடு, B. Sc., B.L. அவர்கள் காலத்தில் இந்நூல் வெளிவருகின்றது.

இவ்வொரு நூல் வெளிவர இவ்வளவு காலமா என்று முதலில் அயர்ந்தேன். தனது தம்பாபிடேக காலத்தில் இது வெளிவர வேண்டும் என்பது எம்பெருமான் திருவுள்ளம் போலும். அதை எண்ணும் போது, முன் வருந்திய மந்த மதி இன்று மகிழ்கிறது. இது தான் உயிர் இயல் என்பதையும் உணர்கிறேன். இவ்வுரையின் மூலம் பலர் ஆசிக்கு என்னைப் பாத்திரன் ஆக்கிய, திரு. தி. செ. முருகதாச பிள்ளை; அறநிலையப் பாதுகாப்பிலாகா அதிகாரிகள்; ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி சுவாமி தேவஸ்தான தருமகர்த்தர்கள் முதலினோர்க்கு, சால்புடைய என் வணக்கத்தைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

என் புல்லிய உரைகளில் பிழை பல இருப்பது இயற்கை. மும்மல வயத்தால் முறைமறக்கும் என் போன்முரை, மேலோர் திருத்துதற்கு இது போன்ற உரைப்பணி பயன்படுமேல், எடுத்த பிறவி பீடேறியது என்று, என்றும் அடியேன் இன்புறுவேன்.

பழனியப்பா! தண்டபாணீ! என்று பல்லாயிரம் அன்பர்கள், அரோகரா என்று ஆவலித்து அழைக்கும் நிறை முழக்கு விழாவில் அரங்கேறும் இந்நூல், எம்பெருமான் திருவருள்போல் நின்று என்றும் நிலவுவதாக!

வாழ்க தண்டபாணி அருள்!
வாழ்க நிர்வாகிகள் வளம்!
வாழ்க அன்பர்கள்! வணக்கம்! ஓம்.

முருக நிலையம்
97, சஞ்ஜீவிராயன் கோயில் வீதி
பழைய வண்ணை, சென்னை-21

இங்ஙனம்: அன்பன்,
ர ச பதி
29—8—60

உ

தூய தண்டபாணி துணை

ஆசிரியர் வரலாறு*

"வாரணம் கூவ மயூரம் அகவ மறிசெறுவக்
கூரண வும்கதிர் வேல்மின்னத் தோன்றும் குருபரனைக்
காரணம் கோடி குலவும் பழனியிற் கண்டுகொள்வார்
ஆரணம் பேசரும் ஆநந்த வெள்ளத் தமிழ்பவரே"

—தண்டபாணி சுவாமிகள்.

பூமகள் திருமுகம் போல், பொலிவு காட்டுகிறது பொதிகைமலை. உத்தம அம் மலையில் உதித்து, பயன்தரு கீழ்த்திசை நோக்கிப் படர்ந்து, தனிப்பெரும் வளம் தருகிறது தாமிரபரணி. இனிய அந்நதியின் இருபுறத்தும், பரமன் தலங்கள் பலவுள. அவைகளுள் ஒன்று, திக்கெலாம் புகழும் திருநெல்வேலி மாவட்டம்.

நீர்வளம் நிலவளம் நிறைந்து, தொழில் வளம் குடி வளம் தோய்ந்து, மொழிவளம் சமயவளம் முன்னேறி, வாழுமாறு அப்பதி எவர்க்கும் வழிகாட்டுகின்றது.

அப்பதியில், சிறந்த வேளாண் குலதிலகர் செந்தில் நாயகம் பிள்ளை. தூய அவரது துணைவி, பேச்சு முத்தம்மை யெனும் பெயரினர். இத்தம்பதிகளின் அருந்தவப் பயனாக 120 ஆண்டிற்கு முன் உதித்த மைந்தர் சங்கரலிங்கர். முன்னைய தவக் குறையை முடிக்கவந்த அம்மைந்தர், இளம் பருவத்தில் கணபதியை, திருமகளை, அறுமுகனை இடைய ருது வழிபடலாயினர்.

---

*வரையறை யிட்டு எழுதிய அடிகள் வரலாறு இது; திருவருள் துணையால் விரிவு பிறகு வெளிவரலாம்.

தாய் பிறந்த சுரண்டையூரில், தமிழ் பயின்றார். ஓயாது மூலமந்திரத்தை உருவேற்றினர். அதனால் வளர்ந்தது புண்ணியம். மலர்ந்தது மனம். நெகிழ்ந்தது உணர்வு. உள்ளத்தில் ஒளிபுகுந்து உறவு பூண்டது.

சுரண்டையூரில், கோமள அம்பிகையின் கோயில் ஒன்று. சங்கரலிங்கர், ஒருநாள் சிறந்த அந்த ஆலயத்திற் குச் சென்றார். புனித தேவியின் திருப்பெயர் பூமிகாத்தாள். அம்பிகையை அங்கு ஆராதிப்பாரை அறிந்தார். இத் தேவிக்கு, இத்திருநாமம் எதனால் பிறந்தது? என்றார். பலர் பலவாறு பதிலுரைத்தனர்.

அமுதம் கடையுநாள் ஆலம் வெடித்துத்
திமுதமெனத் தீயெரித்துச் சென்ற(து)—அமுதமெனத்
தீக்கடவுள் உண்டார் திருக்கண்டத் தைப்பிடித்துக்
காத்ததனால் பூமிகாத் தாள்.

என்ற ஒரு வாக்கு, அவரை யறியாது அவர் நாவில் உதித்தது.

அன்றுதொட்டு, பாடும் நிலை பழக்கம் ஆயது. பதின் மூன்றும் வயதில், பயன்தரு வண்ணப் பாப்பல பாடினார்.

வா முருகா! அருள் தா வரதா! எனும் குறிப்பு, எப் பாடல்களினும் இருந்தன. எவ்வளவு வேண்டியும், வரத கந்தன் சேவை தந்திலன். அதனால் வரவர ஏக்கம் வலுத் தது. உணவை மறந்தார். உறக்கம் துறந்தார்.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில், திருமலை என்பது ஒரு திருப்பதி. புனித அத்தலம் நோக்கிப் புறப்பட்டார். எடுப் பான அம் மலைமேல் ஏறினார்.

அயில் பரமா! குயில் இரு புறமுள குமரேசா! கெட்ட எண்ணமும் கேடுகெட்ட புத்தியும், வம்பும் வழக்கும் வள ரும் உலகைப் பார்க்கிறேன். கண்கள் குளிருமாறு நின்னைக் கண்டிலனே! இந்த நீசமான வாழ்க்கை நாசமாகட்டும்! உன் திருமுன் உயிர் ஒழியட்டும்! என்று, வீரிட்டுக் கூவி

வீழ்ந்தார். கடகட என்று கீழ்நோக்கி, உருண்டது அவர் திருவுருவம்.

என்ன அதிசயம்! எவரோ இடைவந்து நிறுத்தியது போல், தடைப்பட்டது திருமேனி. சிறந்த தோளில்மட்டும் சிறிது புண்.

அன்று இரவு அவர் கனவில், பெருமான் முருகன் பிரசன்னம் ஆயினன். உருண்டது வீண்! இறந்திருந்தால் என்னுகும்? தாங்கினம் யாம் என்முன் தற்பரன்.

விமலா! வினையுடல் அழியின், வேறு உடல் தர வேதன் உளன். அடியேற்கு முதன்மை நின் சேவையே முக்கியம் என்று, இன்பக் கண்ணீர் பெருக்கி இறைஞ்சினர். அதைக் கேட்டு, கண்ணருள் பாலித்தான் கந்தப் பிரான்.

மற்றொருநாள், கனவில் வள்ளியம்மை காட்சியாயினள். புனித நீற்றைத் தோளில் பூசினள். விழித்து வியந்தார். இரண்டொரு நாளில் புண் மறைந்தது.

இக்கனவுக் காட்சிக்குப் பின், கடன்மடை திறந்தது போல் சங்கரலிங்கர், கவிமழை பொழியும் காளமேகம் ஆயினர்.

அவரது வளர்ச்சிகண்டு, பொய்ம்மைப் புலமை புழுங்கியது. பின்புறத்தில், நிந்தனைப் படலங்கள் நிழலிடலாயின. அடிகளை யணுகலாம்; உரிய பயனை அடையலாம்; இவர் கட்கு எனிது தெரிவது இல்லை; இதுதானு உலகம்? அடபாவமே! உத்தம அடிகள் இதனை உணர்ந்தார்.

வள்ளியூர் எனும் திருப்பதிக்குச் சென்று, ஒரு நாள் வரத முருகனை வணங்கினர். உலகைத் திருத்த எவரால் ஆகும்? இறைபணியில் ஈடுபடலே இயல்பு. அமைதியும் இன்பமும், அதன் வழிதான் அமையும் எனும் தூய வைராக்யம் தோன்றியது.

கையில் தண்டம். முழுநீற்றுத் திருமேனி. கீள்கோவணம். இடையில் சிறு காவியுடை. குனிந்சிறந்த இக்

கோலம் கொண்டார். கண்டவர் தண்டபாணிசுவாமி யென்று கைகுவித்தனர். முருகதாச சுவாமிகள் என்று முன் வணங்கினர் பலர். சந்தமணம் கமழ் அவர் செந்தமிழ் சிரவணித்து, திருப்புகழ்ச் சுவாமிகள் என்று ஏத்திப் போற்றி இறைஞ்சினர் சிலர். பெற்றோர் இட்ட பெயர் மறைந்தது. வாய்மை யன்பர்கள் வைத்த பெயர்களையே ஊன்றி உலகம் உணர்ந்தது.

இந்நிலையில் அடிகள், பல தலங்களை யடைந்தார். பாடல் பல பாடிப் பரனைப் பரவினர்.

ஒரு சமயம் சென்னைக்கு வந்தார். கந்தகோட்டம் முத்துக்குமாரசுவாமி கட்டளையிட்டபடி, அப்பரமன்மேல், உள்ளம் அள்ளும் பல பாடல்களைப் பாடினர். அவைகளுள் ஒன்று, கந்தகோட்டப் பிள்ளைத்தமிழ். அந்நூல், பல பெருமக்கள் நிறைந்த அவையில் அரங்கேறியது. அங்கு இருந்து இன்புற்ற பல ஆயிரம் பெருமக்களுள் ஒருவர், புரசை அட்டாவதானம் சபாபதி முதலியார்.

பிள்ளைத்தமிழ் நூறு என்று இலக்கணம் வகுத்தது பிழை. ஆயிரம் என்று இருந்தால், அடிகள் கவிச்சுவையை அனுபவித்திருக்கலாம் என்று, மாபெரும் புலவர் முதலியார் மனம் வருந்தினர். அவரது அறிவு நுட்பம் கண்ட அடிகள்,

சந்தமலி அட்டாவ தானச் சபாபதிக்(கு)
எந்தச் சபாபதியும் ஈடில்லை—கந்தனருள்
பெற்றோன், அறிவால் பெரியோரைப் பேணுநலம்
உற்றோன், முழுப்புலமை யோன்.

என்று கூறி உவந்தார்.

அருளறிவிப்பின்படி, ஒரு சமயம் திருஅண்ணாமலைக்குச் சென்றார். தனிப்பெரும் ஈசானிய மடத்தில் தங்கினர். அங்கும் அத்தன் அருளாடல் பல அறிந்தார். அந்த உவகை, பல பாடல்களாக உருவெடுத்தது. அங்குப் பலநாள் அருந்தவம் செய்து இருந்தார். சித்தி முத்தி அனுபவம் சித்திக்க

வில்லை. எண்ணினர். உள்ளம் கண்ணினர். உடனே எழுந்தார்.

கோதுபடாத் தென்னருணைக் கோபுரத்து வேளுறவு
போதும்போ தும்போதும் போதுமே—வாதுசெயும்
பொல்லார் பகையும் பொடிப்புநோ யுங்கொடுத்தான்
நல்லான்ஆ னூற்,பார்க்க லாம்.

என்று, புந்தி நைந்து பாடிப் புறப்பட்டார்.

புனிதமானது பொதிகைமலை. அருந்தவச் சித்தர் பலர் அங்குளர். அதைக் கனவில் அறிந்துள அடிகள், சிறந்த அம்மலை நோக்கிச் சென்றார். மலைமேல் ஏறினர். நெடுந் தூரம் சென்றார். குறித்த ஒரு இடத்தில், சித்தர்களான முத்தர்களைச் சந்தித்தார். அவர்களை உணர உணர, உள்ளம் உருகியது. அம் மனநிலை, சித்தர் அந்தாதி எனும் பெரிய தொரு கவிமழையாகப் பெருகியது.

அங்கிருந்து செய்த அருந்தவத்தில், விமல முருகன் விண்ணில் விளங்கினன். அளவிலாது பெருகிய அன்பால், எழுந்தார். வரத முருகா ! என்று விழுந்து வணங்கினர்.

யாது உனது விருப்பம்? என்றான் எம்பிரான். தன்னை மறந்த தனி இன்பத்தால், பெரும ! வாய்க்க சுவபிரசாதம் என்றது திருவாய். நகைமுகம் ஆன நம்பன், பன்னீர் இலையில் திருநீறு பாலித்தான். அவ்வளவில், கந்தன் திரு வுருவம் கரந்தது. அதன்பின், திருவருள் ஞானத் தெளிவு பிறந்தது.

ஒரு சமயம், அடிகள் வடலூர் இராமலிங்க சுவாமிகளைச் சந்தித்தார். அவருடன் அதிகம் அளவளாவினர். பயனை அச் சுவாமிகள், மாதவர் இவரது வண்ண வளங்கண்டு மகிழ்ந்தார்.

மூன்றொரு சமயம் புதுவைக்குச் சென்று, தானப்பர் முதலினோர் செய்த ஒப்பானதும் மிக்கானதும் இல்லாத உபசாரத்தை ஏற்று, அங்குக் கோயில் கொண்ட புனித

பரன்மேல் பாடிய பிரபந்தம் புதுவைப் பிரபந்தம் எனப் பெறும். அப்புதுவைக்கு மற்றொரு சமயம் சென்றார். வாரி வழங்கும் வள்ளல் தானப்பர் இறந்தார் என்று அறிந்தார். கல்லவர்கட்கு உலகில் இல்லை யிடம் என்று மனம் நைந்தார். அவ் வருத்தம்,

மானப் புலவர் மகிழ வழங்குசெங்கைத்
தானப்பன் இல்லாத் தனிப்புதுவை—வானத்தில்
எல்லாப் பொருளும் இருந்தும் இலங்குதிங்கள்
இல்லாத தன்மைஒத்த தே.

எனும் பாடலாகப் பரிணமித்தது.

அடிகள் வேல் வழிபாட்டில் ஆர்வம் மிகுந்தவர். சிறக்க அப்பூசையைச் செய்பவர்.

புனித அவ் வழிபாட்டிற்கு, இடையிடை பொருள் வேண்டியிருந்தது. அதுகருதி அடிகள், சிலரை அணுகுவது உண்டு.

ஒரு சமயம் அந்நினைவில் கேரளம் சென்றார். மூன்று திங்கள்வரை முயன்றும், வேந்தர் சேவை வாய்த்திலது. அரசர் முன் செல்பவர்கள், கைகட்டி வாய்பொத்த வேண்டும் எனும் மரபை, சிலர் அறிவித்தனர். அதுகேட்ட அடிகள்,

‘எங்கும் புதையா(து) இலங்குதமிழ்ப் பாடலெனும்
பொங்கு மதாரம் பொழியும்வாய்—நங்குகவேள்
இன்னருளால் தேயா(து), இலங்குபுகழ்க் கேரளத்து
மன்னனிடம் போய்ப்புதைக்கு மா’

என்றார்.

அதுகேட்ட பலர், அடிகளது மனவுரம் கண்டு அதிசயித்தனர்.

ஒருநாள், திருவனந்தபுர மன்னர் வீதியுலா வந்தார். அதை அடிகள் அறிந்தார். உள்ளம் துணிந்தார். முன் வந்தார்.

'உன்றனது கோளகா(டு) ஒன்றுமே இங்கிலகும்
என்றனது நாடுலகம் எங்குமே—பொன்தாரீ
மாட்டாயோ சேரமக ராசனே! நீமதுரப்
பாட்டாசை யின்றே பகர்'

என்றார்.

மன்னன் பதிலுரைத்திலன். கொதித்தது மனம். நிமல குமரன் திருவுருவை நினைந்தார்.

ஆயிலியச் சோன் அகியாயக் காரனவன்
வாயிலிற்போய்ப் பிச்சையின்றி வந்தேனே—நீயிலையோ
வேலாயு தக்குகனே வெள்ளிமலை போற்குலவும்
காலாயு தக்கைமுரு கா.

என்று பரிந்து வருந்திப் பாடினர்.

"சிறியரே மதிக்குமிந்தச் செல்வம்வந் துற்றஞான்றே
வறியபுன் செருக்குமூடி வாயுளார் மூகர் ஆவர்
பறியணி செவியுளாரும் பயிறரு செவிடர் ஆவர்
குறிபெறு கண்ணுளாரும் குருடராய் முடிவர் அன்றே"

என்று உரைப்பதில் உள்ள உண்மையை உணர்ந்தார்.

அங்கிருந்து விரைந்து அகன்றார். கோச்சிக்குத் சென்றார். காதடைத்தது கடும்பசி. நடை தளர்ந்து வந்தார். குறிப்பை அறிந்தார் ஒரு அந்தணர். எதிர்கொண்டார். ஆர்வம் காட்டி அழைத்தார். பயனை பரிவு காட்டி, அறுசுவை உணவை அன்புடன் அளித்தார். உண்டபின், உபசரித்த அந்தணர் உருக்கரந்தார். என்ன வியப்பு! எங்கே அவர்?

'குருவனப்புக் கண்டறியாக் கொச்சிவள நாட்டின்
பெருவனத்தில் என்னையன்பிற் பேணி—அருமையுடன்
அன்னம் கொடுக்கவந்த அந்தணனே! அந்தவண்ணம்
சொன்னம் கொடுக்கொணு தோ?'

என்று பாடி மகிழ்ந்து, இறையருளைப் பரவினர்.

ஒரு சமயம் பழனிக்குச் சென்றார். அங்கே இடும்பனுக்குச் சிலர் இறைச்சி நிவேதித்தலை யறிந்தார். வருந்தியது மனம்.

பாடுமன்பர் போற்றும் பழனிமலைப் பாதியினின்(று)
ஆடும் இடும்பா அறையக்கேள்—நீடும்
கொலைகண்டு மாமிசமுள் கொண்டுவக்க வேண்டா
நிலைகண்டு மெய்யருளில் நில்

என்று வேண்டினர். பிறிதொரு சமயம் இராமநாதபுரம் சென்றார். சேதுபதியைக் காண அவாவியது மனம். அடிகளார் சிறப்பைப் பிறர்மூலம் அறிந்திருந்தும் அரசர், யாது காரணத்தாலோ அவைக்கு அழைத்திலர்.

எனினும் ஒருநாள் மன்னர், 'கண்விண்பெண் பொன்பண் கனி' எனும் ஒரு வெண்பாவிற்கு உரிய இறுதியடியை வட்டில் எழுதி, இப்பாட்டை நிறைவு செயச் சொல்லும் பார்ப்போம் என்று, புலவர் ஒருவரை அனுப்பினர். அரசரது கட்டளையை உரைக்க அஞ்சிய அப்புலவர், இதை நிறைவு செய்யக் கட்டளை ; எப்படி நிறைவுபடுத்துவது ?' விளங்கவில்லை என்று, விநயம் காட்டி விளம்பினர். நரபதி குறிப்புணர்ந்த அடிகள், நகைத்தார். உடனே,

முருகனுக்கு மூவாறு முன்புதொட்டுக் காத்தல்
உருகுமயல் ஈதல் உறுபூண்—பெருகுசெவி
உண்மகிழ்ச்சி சேர்ப்ப துலகதனைச் சூழவிடல்
கண்விண்பெண் பொன்பண் கனி.

என்று, அநாயாசமாகப் பாடி அப்போதே நிறைவு செய்தார்.

முருகனுக்கு மூவாறு கண் ; முன்பு தொட்டுக் காத்தல் விண் ; உருகுமயல் ஈதல் (வள்ளியெனும்) பெண் ; உறுபூண் பொன் ; பெருகு செவியுள் மகிழ்ச்சி சேர்ப்பது பண் ; உலகதனைச் சூழவிடல், (மாதுளங்)கனி.

இப்படி நிரல்நிரைப் பொருள்கோள் தோன்றப் பாடி யளித்து, அப்போதே அங்கிருந்து அகன்றார். சில அன் பர்கள் வேண்டுகோளின்படி கோழம்புவிற்குச் சென்றார். அங்கு உத்தமர் பலரால் உபசரிக்கப் பெற்று, வேல் வழி பாட்டிற்கு வேண்டிய பணவுதவி பெற்றார். அங்கிருந்து திரும்பினர்.

தனவணிகர் நகர்கள் பல. அவைகளுள் ஒன்று தேவ கோட்டை. அங்குள பெருமக்களுள் ஒருவர், மேலவீடு வீர. லே. சிதம்பரம் செட்டியார். அடிகள் அவ்வூர்க்கு வந்த அமயம், அப் பெருமகர், ஆர்வம் காட்டி வரவேற்றார். அவரும் அவர் துணைவரும் செய்த உபசாரம் பல. அக்குடும்பம் மகப்பேறின்றி வருந்தி யிருந்தது. அதை யறிந்த அடிகள், அக்குடும்பத்திற்கு மகப்பேறு அருளுமாறு, குன்றக்குடிக் குமரன்மேல், பயன்தரும் ஒரு பிரபந்தம் பாடினர்.

சேயவேள் ஆதியாய தேவரும் பொதியைக் குன்றின்
மேயவன் முதலா வுள்ள மேலவர் தாமு மன்றித்
தேயமா னிடரில் என்னைத் தெரிந்தவர் தேவகோட்டை
வீயன்ன ராளு லேளு மேலவீட் டினிலுள் ளாரே.

என்று, சிந்தை மகிழ்ந்து பாடி அக் குடும்பத்தைச் சிறப் பித்தார்.

நெடுங்குளம் என்ற ஓர் ஊர்க்குச் சென்ற அமயம், அடிகள் பசியோ டிருக்கும் நிலையைப் பார்த்து, ஒரு அந்தணத் திருமகளார், உவகை தோன்ற உபசரித்து உண்பித்தார். அதற்காக அளித்த காசையும் மறுத்தார்.

நெடுங்குளத்தில் பார்வதியை நேரோர்அம்மை
கொடும்பசியைத் தீர்க்கும் குணத்தாள்—இடும்பரிசு
வேண்டாதாள், உண்மை விவேகம் மிகவுடையாள்
ஆண்டாள் அருளே அவள்.

என்று, பாடி அடிகள் அவரைப் பாராட்டினர்.

ஒருநாள் கோட்டூர்க்குச் சென்றார். பகிதோன்றி அங்கே பாதித்தபோது, ஒரு சைவர் எதிர் வந்தார். அடிகள் கோலத்தை அறிந்தார். அன்பு காட்டினர். அழைத்தார். உவந்து அன்னம் ஊட்டினர். அவரது பரிவு கண்டு வியந்து,

'கோட்டூரில் சைவன்முகம் கோணுமல் கூடத்தில்
ஈட்டுதென்னே ஓலை இலைகொணர்ந்து—போட்டெனக்குச்
சோறும் இலைக்கறியும் சுண்டைக்கா யும்பருப்புச்
சாறுமிட்டுப் பெற்றான் தவம்'

என்று பாடி, உள்ளும் புறமும் ஒத்தவர்க்கு, தவம் எவ்வெவ் வகையில் உருவாகிறது என்பதை உணர்த்தினர்.

பழனிக்குப் புறப்பட்டார். இடைவழியில், துமிசம் பட்டி என்று ஒரு கிராமம். அங்குத் தங்கினர். நாள்தோறும் செய்யும் வேல் வழிபாட்டை, சிறக்க நடத்தினர். எழுந்தார். வழிபட்ட இடத்தி லிருந்து வெளிவந்தார். எதிரில் ஒரு கோயில். கூட்டமாக மக்கள் அங்குக் கூடி யிருந்தனர். அங்கே என்ன விசேடம் என்று அறிய அணுகினர். என்ன வேதனை!

வயிற்று வலி பிள்ளையை வாதிக்கிறதாம். அக் கோயிலில் இருக்கும் சந்நாசி யப்பன் எனும் பேய்த் தேவதைக்குப் பலியிட்டால், நலம் விளையுமாம். இப்படிப் பலர்கூற, அதை நம்பிய பேதை ஒருவன், ஆடு பலி தர முயல்வதை அறிந்தார். இப்படியும் அறிவிலிகள் இருக் கிறார்களே என்று, புண்ணுகி உள்ளம் புலம்பியது.

அடே! நில் என்று அதட்டினர். குறுக்கிட்டுப் பலியைத் தடுத்தார். பழம் தேங்காய் படை! பாலன் வயிற்று வலி பறந்தோடுகிறது பார்! என்றார்.

'அயில்தலைவா! தென்பழனி அப்பா! இச்சேய்தன்
வயிற்றுவலி முற்றுமற மாற்றி—வெயில்புழுப்போன்(று)
எழைகள்வா டப்படுத்தும் இப்பேய் உயிர்குடித்திட்(டு)
ஊழைவென்றோன் உண்டென் றுணர்த்து'

என்று வேண்டிப் பாடினர். சிறுவன் வாயில் நீறிட்டார்.

வயிற்றிலும் தடவினர். உதரநோய் ஒழிந்தது. பிழைத்தது பிள்ளை. வாயில்லா ஆடும் வாழ்ந்தது.

பிறகு பழனிக்குச் சென்று, பழனித் திருவாயிரம் பாடினர். அந்த ஆயிரத்துள் சேர்ந்த நூறு பாடல், பழனிப் பிள்ளைத் தமிழ். அதனிலுள்ள ஒவ்வொரு பாடலும், உள்ளத்தைத் தொட்டுப் பல செய்திகளை உபதேசிக்கின்றன.

யாத்திரையும், சென்ற இடமெலாம் பரனை எண்ணிப் பாடுவதும், வேல் வழிபாடும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த அடிகள், ஒரு சமயம் திருவரங்கம் சென்றார். அரங்கன் அருளாக்கங்களை, திருவரங்கத் திருவாயிரம் எனும் பிரபந்தத்தில் அறிவித்தார். நூல் அரங்கேறும் அமயம், அடிகள் பால் அன்புடைய அந்தணர் ஒருவர் மகளை, அரவம் ஒன்று தீண்டியது. அதை யறிந்த அடிகள்,

‘அரங்கன் திருமுன் அமரும் கருடா
இரங்கிரங்கிப் பார்ப்பனப்பெண் ஏங்கச்—சிரங்கொண்ட
பொல்லா விடத்தைப் பொடியாக்கிப் பூவுலகோர்
நல்லானென் றோதஅருள் நல்கு’

என்று படபடத்துப் பாடினர்.

கருடாசாரி என்ற ஒரு அந்தணர், கடுகடுத்துக் கூட்டத்தில் தலை காட்டினர். விடத்தைத் தீர்க்கிறேன் என்று விரைந்தார். செய்த அவர் செயலால், மகள் பிழைத்தாள். ஆனால் அந்தக் கருடாசாரி போன இடந்தான் எவர்க்கும் புரியவில்லை. விவரம் உணர்ந்த அடிகள் வியந்தார். உடனிருந்த புலவர் அரன்வாயல் வெண்பாப் புலி வேங்கடசுப்புப் பிள்ளையவர்கள், வியந்து அரிய இந்நிகழ்ச்சியை யமைத்து,

‘ஓதும் கருடன் ஒருமனிதன் போலுருக்கொண்(டு)
ஏதும் அறியான் எனத்தோன்றிப்—பேதமிலா
நம்மோ(டு) உறவாடி நான்கருடா சாரியென்ற(து)
அம்மா மிகவதிச யம்!’

என்று உவந்து வெண்பாப் பாட்டு ஒன்று ஓதினர்.

மதுரைப் பாக்கம் என்று ஒரு கிராமம். அப்பதியில் வேமன்ன குலத்தில் உதித்தவர், துரைசாமி ரெட்டியார். அவர் அடிகளை வணங்கி, எம்மூர்க்கு எழுந்தருளி எம்மை உய்வித் தருளும்; அதன்பின் திருவாமாத்தூரில் என்றும் அமர்ந்து இரும் என்று, விநயம் அதிகம் காட்டி வேண்டினர்.

அவர் அன்பை மறுக்க இயலவில்லை. சென்றார். சிலகாலம் அப்பதியில் இருந்தார். ஒரு சிவாலயம், கிராமத் தில் கிலமாகி யிருந்தது. அதை யறிந்தார். மகப்பே றிலாது வருந்தி யிருந்த ரெட்டியாரை விளித்தார்.

‘சாம்பசிவ ரெட்டியன்பிற் றந்ததுரை சாமிரெட்டி
ஆம்பல்மலர் வாவியொன்றும் ஆலயமொன் றும்செய்தால்
காம்பவிர்தோள் கன்னிஒன்றும் காளையொன்றும் பெற்றிடுவன்
நாம்பகர்ந்த தல்லஇது நாமடந்தை சொன்னளே’

என்றார். அவர் அருளியபடியே ரெட்டியார் திருப்பணி யால், கோயிலும் எழுந்தது. பிள்ளைகளும் இருவர் பிறந்த னர். அதன்பின், புனித திரு ஆமாத்தூர்த்துப் புறப்பட்டார்.

அடிகள் கனவில் முன்னரே அபிராமேசர் அறிவித்தபடி, அத்தல அன்பர்கள் பலர் எதிர்கொளல் அறிந்து மகிழ்ந்தார். அவர்களது வழிபாட்டை ஏற்று, அப்பதியில் குடியாய் அமர்ந்தார். திருஆமாத்தூர்த் தலபுராணம் அருளினர். புலவர் புராணம் முதலிய தூய பல நூல்களைத் தோற்றுவித்தார்.

ஆலயத்தில், புனித சில பொருள்கள் கொள்ளை போயின. கவர்ந்தவரை யானறிவேன்! ஆனால் அவரைக் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டேன் என்றாள் ஒரு கணிகை. எவ்வளவு வற்புறுத்தியும் அவள் இணங்காமையால்,

‘கூத்தாடிச் சிக்கிழவி கோயில் திருட்டதனைப்
பார்த்தாள் மறைத்துப் பகர்ந்ததால்—ஆத்தாடீ
அப்பாடீ யென்ன அலறும் பெருந்துயரம்
இப்பாரில் தய்ப்பாள் இனி’

என்றார்.

அவர் வருந்தி யுரைத்த வாக்கின் படியே, கதறி யிருந்து அறிவழிந்து மாய்ந்தாள் அவள்.

வண்டிப் பாளையம் மல்லய்யர் என்பார் ஒருவர், இருந்த வினைவலியால் கண்களை இழந்தார். ஆமாத்தூர்க்கு வந்து, இம் முருகதாசரிடம் அழுது முறையிட்டார்.

'மல்லைய னுக்கு மலர்விழியின் பார்வைநல்கித்
தொல்லைவினைத் துன்பம் துடைத்தருள்வாய்—அல்லைநிகர்
கண்டத்தான் மைந்தா! கதிர்வேற்கைக் காவலவா!
அண்டத்தார் சேனை அதிபா!'

என்று, பெருகிய ஒரு வாக்கு அடிகளிடம் பிறந்தது. அருளொடு நீறு அளித்து அவரை யனுப்பினர். மல்லய்யர் அப்பாடலை, ஒரு மண்டலம் வரை பரமன் வழிபாட்டில் வைத்துப் பாராயணம் செய்தார். அதிசயமாம்படி ஒரு நாள் அவர் கண்கள் ஒளி பெற்றன.

வேலாயுதம் பாளையம் எனும் ஊரிலிருந்து, கறுப்ப வேல் கவுண்டர் எனும் ஒரு அன்பர் வந்தார். ஆண் குழந்தை இல்லை எனும் அவர் கவலையை அறிந்து,

'வேலுக் கவுண்டன் விருப்பப் படிஒருநல்
பாலன் பிறக்கும் படியருள்வாய்—சீலமறை
ஆகமங்கள் போற்றும் அயில்வேல் குருபரனே
ஏகபிரான் பெற்றமைந்த னே'

என்று, ஓதித் திருநீறு உதவினர். அக்கவுண்டர்க்கு அடுத்த ஆண்டில் பேறுதரும் ஒரு ஆண்மகவு பிறந்தது.

திருநெல்வேலியில், பழனியில் அடிகட்குத் திருமடங்கள் அமைந்திருந்தன. திருவருள் குறிப்பின்படி, விழுப் புரத்தை யடுத்த ஆமாத்தூரிலும் ஒரு மடம் அமைந்தது.

எல்லை தாண்டா நியமத்துடன், அங்குத் தங்கி இருந்து தவம் இயற்றினர். அதன் பயனாக, இலட்சக் கணக்கான பாடல்கள் கொண்ட பல நூற்களை யருளிய அருட்பெருஞ்

திருவான அடிகளார், கலி ஐயாயிரம் விளம்பி யாண்டு ஆனித்திங்கள் திருமேவாணத்தன்று திருவருட்பேறு எய்தினர்.

அடிகளாரது ஆரம்ப நல்லறமான இல்லறத்தில் திருமதி சுந்தரத்தம்மைபால் உதித்த மைந்தர் செந்தில் நாயகம் பிள்ளை. புலவர் ஏறு என விளங்கிய செந்தில் நாயகர் அருளிய செல்வர்கள் இருவர். மூத்தவர் திரு.தி.செ. முருகதாசர். இவர்கள், அருளார் கலைகளில் ஆர்வம் கொண்டவர்; இரக்கம் மிக்கவர்; தவமார் திருவினர். தண்டபாணி ஸ்வாமிகளின் தலை மாணவர், தவம் கைவந்த திரு. இராமானந்த அடிகளார். கோவை சிரவணபுரத் திருமடத்தில், அவர்கள் அண்மையில் சமாதி கொண்டுளர். அடிகளார் வழி வழி வந்த மாணவர்கள் பலர், அமுதினும் இனிக்கும் அருந் தமிழ் சுவைக்கும் அறிஞர் பெருமக்களாய், இன்று எங்கும் இன்புற்று இருக்கின்றனர்.

வாழ்க தண்டபாணி அடிகளின் கால்வழி !

வாழ்க சைவம் !!

உய்க இந்த உலகம் !!!

ஓம்.

ஊஞ்சல் பாட்டு

இல்லறமும் துறவறமும் தூண்க ளாக
இகபரசா தனப்பொதுச்சீர் விட்ட மாக
நல்லறமா தியநான்கும் வடங்க ளாக
நழுவருஞ்சத் தியமதுவே பலகை யாக
வல்லசத்தி ஓராறும் போற்றி ஆட்ட
மாயன் மக்கள் இருவருடன் ஆடு ஞசல்
பல்லவச்செஞ் சடைச்சிவனர் தவப்பே ருன
பழனிநகர்க் குழகர்மகிழ்ந் தாடீர் ஊசல்.

—ஸ்ரீ தண்டபாணி சுவாமிகள்.

*

பழனியாண்டவர்
பள்ளியறை ஊஞ்சலில் அமர் பொழுது,
நாள்தோறும் பாடப்பெறும் பாடல் இது.

மஹான் வண்ணச்சரபம்

ஸ்ரீ தண்டபாணி சுவாமிகள்

உ

ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி துணை

பழனிப் பிள்ளைத் தமிழ்

1. காப்புப் பருவம்

திருமால்

ஆனைமுக முன்னவற்(கு) இளவலென மதிசூடி
அழல்விழியில் வந்து,விண்ணோர்
அன்றுபடும் இன்னலுடன் அவுணருறும் ஆர்வமும்
அழித்துத் தெழித்தபூத
சேனையொடு லாவுபெரு வடிவம் கரந்தெமது
சிறுமனமும் நாடுதற்காம்
தேசிக உருக்கொண்டு, பழனிமலை மிசைநிலவு
செவ்வேள் தனைப்புரக்கச் ;
சோனைமுகி லேயனைய தனதுரு மறைத்(து,) அலைகள்
துள்ளும்வெண் பாற்கடலின்வாய்
சுரகணமொ(டு) அசுரகணம் இடுமலை சுமந்(து,)எழு
சுதைத்திரள் பகிர்ந்திடற்கா
மானைநிகர் உருவம் சமைந்து,தகு வர்க்(கு)இறுதி
வருவித்(து,)அரன் றன்உள்ளம்
மருளுற மயக்கி,ஒரு மதலையும் அளித்தஅரி
மலரடி வழுத்துதுமரோ. 1

---

1. இளவல் - தம்பி. மதிசூடி - பிறை யணிந்த சிவபிரானின். இன்னலுடன் - துன்பத்துடன். கரந்து - மறைத்து. தேசிக உரு - குரு திருமேனி. சோனை முகில் - பெருண்ட மேகம். சுர கணம் - தேவர் கூட்டம். இடுமலை - மத்தாக இட்ட மந்தர மலை.

(பொழிப்புரை.) (மூந்திய) யானைமுக முதல்வரான (எம்மான்) கணபதிக்கு இளையவன் எனும்படி, இளம்பிறை யணிந்த இறைவனின் அழலும் (ஞானக்) கண்களி லிருந்து அவதரித்து ;

(தூய) அமரர் அன்றுபட்ட துன்பத்துடன், அவுணர் கள் அடையும் இன்பத்தையும் (ஒரு சேர) அழித்து ;

ஆரவாரித்த (சிறந்த) பூத சேனைகளுடன், (பரவி எங்கும்) பவனிவரும் (தன்) மாபெரும் திருவுருவை மறைத்து ;

(சால்பிலாத) எமது சிறுமை மனமும், தெரிந்து சேர்தற்கு ஆன குருவாம் திருமேனி கொண்டு ;

பழனி மலைமேல், (வித்தக அனுபவம் வெளிப்பட) விளங்கும் செவ்வேள் (பிள்ளைத்) தமிழ்க்குச் சேமம் தருக என்று ;

கருமுகிலே போன்ற தனது (மாபெரும்) திருவுருவை மறைத்து,

அலைகள் மோதுகின்ற (பயனை) வெண்மைப் பாற் கடலில், அமரரொடு அவுணர் இட்ட மந்தர மலையாகிய மத்தை, (தனிப்பெரும் ஆமை யுருவாய்த்) தாங்கி ;

(கடைந்தபின், திரண்ட) அமுதத் திரட்சியை (த் தாராள மாய்)ப் பங்கிட்டுத் தருவதன் பொருட்டு,

மான்போல் மருளும் (மோகினி) உருவம் கொண்டு, (மோக அலைகளை மோதவிட்டு,) அவுணர்கட்கு (அவர்கள் மூலமே) அழிவை உண்டாக்கி ;

மாபெரும் சிவனுளம் மருள மயக்கி, (அதன் வழி அரிகர மைந்தர் எனும்) ஒரு மதலையை அருளிய திருமால் திருவடிகளை (த் தினமும்) துதிப்பம், (எ - று).

சுதைத் திரள் - திரண்ட அமுது. மானே நிகர் உருவம் - மான் போல் மருளும் மோகினி வடிவம். சமைத்து - தாங்கி. தகுவர்க்கு - அசுரர்க்கு.

விரிவுரை

அருள்மழை பொழிந்து அன்பரைக் காப்பார்; அம்பு மழை பொழிந்து அரக்கரை அழிப்பார். இத்தகைய திருமாலை, 'சோனைமுகில்' என்னும் அருமை சொல்லி முடிவதில்லை. அவ்வளவுதானை!

மாபெரும் தம் திருவுருவை மறைப்பார்; ஆமை உரு அமைவார்; சுர அசுரர் இட்ட மலையைச் சுமப்பார்; அமுதம் திரண்டபின், மகத்தான ஆமை உருவை மறைப் பார்; மோகினி உரு ஏற்பார். அமரர்க்கு அமுதை ஊட்டு வார். அவுணர்க்கு மோக லாகிரியை மூட்டுவார்.

எனக்குத்தான் மோகினி, உனக்கில்லை; எனக்குத் தான்; உனக்கு இல்லை! உனக்கு இல்லை எனக்கே! என்று, அவர்கட்குள் அவர்களே இடித்து அடித்து இறக்கச் செய்து, வானவரை என்றும் வாழ வைப்பார்.

இது கண்ட இந்திரன், "ஆழி கடைந்து அமுதம் எங்களுக்கே ஈந்தாய், அவுணர்கள்தாம் நின்னடிமை யல் லாமை உண்டோ" என்று திருமாலை ஏத்தினன்.

மேலும் மூயன்றார். மயங்காச் சிவத்தை மயக்கினர். அரிகர மைந்தரை அருளினர்.

பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்க்குத்தான் பிள்ளை யருமை தெரி யும். தீமை தீர்த்துக் காப்பதில், அவர்போல் திறமுடை யார் பிறர் இலர். இதுவரை திருமால் செய்தி.

தாய்வயிறு காணுத தருமத் திருமேனி தாங்கி, சிவனர் கண்வழி வந்த கந்தப் பெருமான், அவுணரை அடக்கி அமரரைக் காத்தான். தன் மாபெரும் பாரமேச்சுரத் திரு வுருவை மறைத்து, எளிய கோலத்தில் பழனியில் எழுந் தருளி யிருக்கின்றான். அப் பிள்ளைப் பெருமான் மேல் பாடிய பிள்ளைத் தமிழ் இது.

மாமன் செயல்போல் உளது மருகன்செயல். பிள்ளைப் பேறுடைய திருமால், இப் பிள்ளைத் தமிழ் நிறைவுபெற

அருள்க எனை, என்றும் அவர் மலரடியை ஏத்துவமே என்பதை நினைவார் நெஞ்சம் நெகிழ்த்தலுறும்.

" முன்னவனே யானை முகத்தவனே " என்றார் பிறர். அதை ஒட்டி ' ஆனைமுக முன்னவற்கு ' என்றருளினர்.

இளவல் - தம்பி, வலியுள இளைஞன் எனினுமாம். " தம்பியுளான் படைக்கஞ்சான் " என்பது பழமொழி.

சித்தை யகலாத ஆனந்தம், சத்தின் ஊற்றும்போது சிவசுத கணபதி எனவரும். அதை 'ஆனைமுக முன்னவன்' என்பதில் அறிய வைத்தார்.

சத்தை விடாத ஆனந்தம் சித்தின் பெருக்கம் ஆம் பொழுது சிவசுப்ரமண்யம் எனவரும்; இச்செய்திகள், எவரும் என்றும் எண்ணத் தக்கவை.

இதை ' ஆனைமுக முன்னவற்கு இளவல் ' என ஆரம் பத்திலேயே பெறவைத்தார்.

(யாவரும் நன்கு) மதித்தலால், சந்திரன் ' மதி ' என ஆயினன். தீராப் பிறவித் துயர்தீர்க்க, அம்மதியைச் சிரமேல் அணிந்தார் சிவபிரான். அதனால் அவர், 'மதிசூடி' எனும் பெயர் பெற்றார்.

விண் விண் எனும் நாத நிலம், விண்ணெனப் பெற்றது. அங்கு வாழ்பவரை ' விண்ணவர் ' என்றார்.

அவுணர் - தகுதியற்ற உணவினர் எனும்பொருட்டும் உணவிற்குத் தக்கபடி உணர்வமையும்; இதனை இங்கு உணரல் நலம்.

ஆர்வம் - அனைத்தும் தம்மதா அனுபவிக்க வேண்டும் எனும் பேராசை.

பெருவடிவம் - விஸ்வரூபம் எனும் பாரமேச்சுரத் திருவுருவம். இமையவரும் சூரபதுமனும் இவ்வுருவை அறிந்தவர். அப் பாரமேச்சுரத் திருமேனி, பழனியாண்டவரான பரமாசாரியத் திருவுருவம் கொண்டது. ஆதலின், ' பெருவடிவம் கரந்து.....தேசிக உருக்கொண்டு ' என்றார்.

குருவடிவ பாவனை எய்தற்கு எளியது. பெருவடிவ பாவனை கடவுள் முனிவர்க்கே கைவரும்.

செம்மை முத்தி விருப்பளிக்கும் செம்மல் ஆதலின், 'செவ்வேள்' என்றார். செக்கர்-செம்மை; வேள்-விருப்பம்.

சோனைமுகில் - ஏழு மேகங்களுள் ஒன்று; இது நீருண்டு கருத்து நிமிர்கின்ற முகில். திருமால் வரத முகில் வண்ணர் எனும் வழக்காறு, இங்கு எண்ணத் தகும். வாய்=இடம்; ஏழனுருபு. ஹரன் - ஹரிப்பவன்; மல கண்டனன் என்றபடி. ஹரி எனும் பெயர், பகைவரை யழிப்பவர் எனும் பொருளது. மலரடி=உவமத் தொகை. அரோ=ஈற்றசை. (க)

பரமசிவம்

தனனதான தத்ததன தனனதான தத்ததன
தனனதான தத்ததன தானத்தனத்தஞ

அசிபதாதி முப்பதமும் நினைகுவார்த மக்குதவி
அவிர்கலால்அ டிக்கண்உறை வாரைப், பிறப்புரு(து)
அளவில்கோடி சத்திகளும் மருவுசீர்பொ றுத்தவரை,
அமலஞான சித்தர்மற வாமற்குறிக் கும்ஈர்
அடியுளாரை, இத்தரையின் நடுவில்நீடு பொற்சிலையில்
அரவநாணி யிட்டிகல்வெல் வீரத்தரைப், பொன்ஊர்
அமரர்சேனை சுட்டபொடி நிறையுமேனி யிற்பகுதி
அறமெலாம்வ ளர்த்தவள்கொள் ஆர்வத்த ரைக்,கெடா
விசிகம்நாடி மெய்த்தவசு புரிகிரீடி யைப்புரையும்
விரதசீலர் முற்செயும்வி னைதத்தரைக், கையால்
விசிறும்வார்வ லிச்சமனும் மதனும்நான்மு கத்தவனும்
வெருளுமாறு றுக்கியெழு கோபத்த ரைத்,தெணீர்
விதுஅராள ருக்(கு)அலரி இதழிஆர்மு தற்சொல்பல
மிளிர்சடாட விக்கிழவ னரைத்,த மிழ்ச்சொலால்
மிகவும்நாளும் மெச்சுமொரு சதுரர்மாம னத்துலவும்
விடைவலாரை விப்பிரர்கள் தேவைப் பழிச்சுவாம்;

வசியமோக னக்கருணை கொடுமினுர்ப லர்க்கவரும்
வளமையாள னேச்,சகல லோகர்க்கும் நட்பனு
வருகுமார னேப்,பொருவில் முருகநாத னேக்,கலப
மயில்விசாக னேச்,சமர்செய் சேவற்க ரத்தனு
வளர்குகேச னேப்,பரணில் உறையுமான் அ ளித்தமயல்
மலிவதால்ம ரத்துருவும் ஆம்முத்த னேச்,செவேல்
வலதுதோளில் வைத்தவுணர் குலமெலாம்அ றக்கறுவும்
வயவனை சற்குருவை, வானத்தர் வெட்கவே
பசியினே(டு)உ றக்கம்அறு முனிவர்யாவ ருக்கும்மறை
பகர்கிலாமு தற்பொருள்சொல்வானேக்,க னற்கண்ஓர்
பருவதாக ரத்தில்வரு தகர்கடாவி வெற்றிபெறு
பலம்உளானே, அத்திமகள் கோனேப்,பல் பத்தர்சூழ்
பவளமேரு விற்பெரிய சலதடாக மத்திவரு
பரமசீல சற்குணவி லாசத்த னேப்,பொனேர்
பதுமகோம ளேக்கினியன் உயிர்கொல்வானே, முத்தர்உணர்
பழனிமாம லேக்குமர வேளைப் புரக்கவே. 2

(வசியமோக.....சற்குருவை)

(பொ - ரை.) வசிகரிக்கும் (தெய்வ) மோகனத் திருவருளுடன், மின்னல் கொடிபோல் (பக்குவம் முதிர்ந்த ஆன்ம) மெல்லியலார் பலரை,(வயப்படுத்திக்) கைப்படுத்தும் வளம் உள்ளவனும்;

அனைத்துலக உயிர்கட்கும் (இனிய) நண்பனைக் குலவி வருகிற குமரனும்;

(நலம்தரும்) ஒப்பிலாத் திருமண நாதனும்;

தோகைமயில் ஏறி, விசாகநாளில் தோன்றுபவனும்;

(மாயா இருளை மாய்க்கப்) போரிடும் சேவல்கொடியைத் திருக்கரத்தில் பற்றி, இதய குகையில் வாழ்ந்து இருக்கும் ஈசனும்;

---

2. விசிகம் - கணை. கிரீடி - அர்ச்சுனன். சமன் - இயமன். விது - சந்திரன். பருவத ஆகாம் - மலைபோலும் தோற்றம். தகர் - ஆடு. அத்திமகள் - தேவயானை.

(மாபெரும்) பரணில் இருந்த மானை வள்ளியார் தந்த மையல் மிகுதியால்,(வேங்கை)மர வடிவமாகி,(தகாத காம) விடுதலே தருபவனும்;

செவ்விய வேல்படையை வலத் திருத்தோளில் சேர்த்து, அவுணர் குலம் முழுதும் அடியோடழியக் கறுவிய வீர விசால ஞான குருவும்;

(வானத்தர்.....வேளைப் புரக்கவே)

உம்பர் நாணுற, பசியுடன் உறக்கம் அற்ற (அருந் தவ) முனிவர் அனைவர்க்கும், வேதம் (விளக்கிக்) கூறுத (உயர்ந்த) முதல் பொருளை உபதேசிப்பவனும்;

(நாரதர் செய்த வேள்வித்) தீயில், (மந்திரப் பிழையால்) மலைபோல் உதித்த ஆட்டுக் கடாவை ஏறி நடத்தி, வெற்றி பெற்ற வன்மை உள்ளவனும்;

(மாபெரும்) தெய்வயானை மணாளனும்;

பல அன்பர்கள் வலம்வரும் பவளநிற மேருமலை போன்ற தோற்றமுடன், (புனித) நீர் நிறைந்த தெய்வப் பொய்கை நடுவில் உதயமான மேலான வைதிக ஞான விலாசம் உடையவனும்;

திருமகள் போலும் (அழகிய) பதும கோமளைக்கு(க் கண்ணிறைந்த) இன்பக் கணவனை சூரபதுமன் உயிரை ஒழித்தவனும் ;

ஜீவன் முத்தர்கள் தியானிக்கின்ற சிறந்த பழனிமலையில் எழுந்தருளி யிருப்பவனுமான குமரவேள் (பிள்ளைத்) தமிழைக் காப்பீராக என்று ;

(அசிபதாதி.....ஆர்வத்தரை)

அசிபதம் முதலான (பயனும்) மூன்று பதங்களையும், (ஊன்றித்) தியானிக்கும் (சனகாதி) முனிவர்கட்கு உதவி புரிந்து, (கம்பீரமாக) விளங்கும் கல்லாலின் கீழ் (இனிது) எழுந்தருளி இருப்பவரும் ;

(என்றும்) பிறவி யில்லாமல், அளவில்லாத சத்திகளும் தழுவுகின்ற சிறப்பைத் தாங்கியவரும் ;

களங்கமற்ற ஞான சித்தர்கள், மறவாமல் கருதும் இரு திருவடிகளை யுடையவரும் ;

இவ்வுலக நடுவில் உயர்ந்து விளங்கும் பொன்மலையான வில்லில், (புனித) ஆதிசேடனுகிய நாணைப் பூட்டி, (முப்புரப்) பகையை வென்ற முதல்வரும் ;

பொன்னுலகப் படைகளைப் பொசுக்கிய நீறு பூசிய திருமேனியில் நின்று, முதலான அறம் முப்பத்திரண்டும் வளர்த்த எம்பிராட்டியை ஏற்ற இன்ப வடிவரும் ;

(கெடா.....தேவைப் பழிச்சுவாம்)

அழியாப் பசுபதி கணையை ஆவலித்து, மெய்த்தவம் புரிந்த அர்ச்சுனனைப் போலும் தவ (ஒழுக்கம் தழைத்த தனிப் பெரும்) முனிவர்கள் முன், விநோதம் பல விளைவிப் பவரும் ;

(உயிர்களைப் பற்றுதற்குக்) கையால் எடுப்பான வலையை விசிறி விடுகிற இயமனும், காமனும், பிரமனும் வெருளும்படி, உக்கிரம் கொண்டு எழும் கோபம் உடை யவரும் ;

தெளிந்த நீர்நிறை தெய்வ கங்கை, திங்கள், அரவு, எருக்கு, அலரி, கொன்றை, ஆத்தி முதலாகப் பெறுபவை பல விளங்கும் (உயர்ந்த) சடைக் காட்டிற்கு உரியவரும் ;

தமிழ்மொழியால் பெரிதும் நாளும் பிரியமொடு புகழும் ஓப்பற்ற சதுரர்களாகிய (சமய) குரவர்களது (பயனை) திருவுளத்தில் பவனி வரும் விடையூர் வல்லாளரும் ;

(வாய்மை) அந்தணர் வழிபடுபவருமான (தூய) சிவ பிராணைத் துதிப்பம், (எ - று).

விரிவுரை

குமரவேளைப் புரக்கவே - விப்பிரர்கள் தேவைப் பழிச் சுவாம் என முடிக்க.

முதலடியில் உள்ள செய்தி

தத் - அது ; துவம் - நீ ; அசி - ஆகிறாய் எனப் பொருள் தரும் (1) தத்துவமசி மகாவாக்கியம், சாமவேத முடிவான சாந்தோக்யத்தில் உளது.

அது என்பது எது ? என வினை எழுந்தபோது, பெரிய ஞானமே சொரூபமான பிரம்மம் எனும் பொருளில்,

(2) ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரம்மம் என, மாபெரும் இருக்கு வேதம் வாய்மலரும்.

(3) அயமாத்மா ப்ரஹ்ம : என்று அடுத்து உரைக்கிறது அதர்வணம்.

அயம் ஆத்மா - இந்த ஆன்மா ; ப்ரஹ்ம - பெரியது என்பது இதன் பொருள்.

எனவே, ஆன்மாவிற்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பரமான்வாவே (அந்தப்) பிரம்மம் என்பது இங்கு அறியப் பெறும்.

இதனை யடுத்து, நான் (அப்) பிரம்மமாக இருக்கிறேன் எனும் பொருளில், (4) ' அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி ' என்று கூறுகிறது யஜுர் வேதம்.

இங்ஙனம் ஒன்றை ஒன்று ஊன்றிய நலம் தரும் மகாவாக்கியங்கள் நான்கும், நான்மறை குறிப்பிடும் அற்புதமான அருளுரைகள். வாக்கியங்கள் நான்கெனினும், பொருள் முடிபு ஒன்றே.

இந்நான்கும், சிவோஹம் எனும் அருமை மகாமறுவில் அடங்கும். இந்த விசாரணையின் ஆரம்பம் ' தத்துவமசி ' யாதலின், ' அசிபதாதி முப்பதமும் ' எனப் பெற்றது.

உயர்ந்த இம்முறையை உணர்ந்து, ஆதி அஸிபதமும் என இயைத்து, முதன்மை முப்பதமான தத்துவமஸியை எனப் பொருள் கோடல் ஒருவகை. காலமுன், இடமுன் எனும் விதிப்படி, இடமுன் இருக்கும் அஸிபதம் எனினுமாம்.

தத்பதம் - சித்தனுபவம் ;. தொம்பதம் - சத்தனுபவம் ; அசிபதம் - ஆநந்தானுபவம் என லும் ஒருவகை.

பிரமன் பெற்ற பிள்ளைகள் - சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர்என னும் நால்வர். பிரபோ ! கற்பனை கற்றோரும் ; கருத்தடங்கவில்லை ; ஓடுங்க அருள் ; உணர்ந்து அடங்க அருள் என்று அவர்கள் வேண்டினர்.

உடனே சிவபிரான், கல்லால் மரநிழலில், தென் திசை நோக்கி, எவரும் உய்ய எழுந்தருளினன். அன்று மாவாக்கியம் நான்கையும், அதை உணர்ந்து அடங்கும் வழியையும் அருளினன் அந்த அம்மான். அன்றைய வரலாறு இது.

இன்றும் 'நினைவார்க்கு உதவுகிறது' அந்நிமல தெய்வம் என்பதை, எண்ணும்போதே இன்பம் பிறக்கும்.

காட்சிப் படுவதெல்லாம் சத்தி சொரூபம். கருத்துப் பொருளாவது சிவ சொரூபம். சத்தனைச் சார்பவர் சத்தியர். அச்சத்தியர் அளவிலர் எனலை, 'அளவில் கோடி சத்தியர்' என்றார்.

மல அறிவினர் சிவத்தை மறப்பர் ; பரிபூரண ஞானமே திருவடி யாதலின், 'அமல ஞான சித்தர்கள்,' மாபெரும் திருவடியை என்றும் மறவார் என்ற நலம், என்றும் மறக்க முடிவதில்லை.

மலையை வில்லா வளைப்பதும், ஆயிரம்தலை யரவை நாணியா அமைப்பதும், மும்மல கண்டனர்க்கே முடியும் என்பது நயம்பட உரைத்த நடை.

பிறந்து இறந்து சத்துக்கள் மேலும் மேலும் பிடை யடை யாதபடி, புனித ஞானக் கனலால் அவர் மேனியைப் பூதியாக்கி, அப்பூதியைப் பூரித்த தம் திருமேனியில் பூசும் பெருமாட்டியை, ' பொடி நிறையும் மேனி ' என்று கூறிப் புளகித்தார். உவக்கும் இந்நிலை, சிவத்திற்கும் உரியது.

ஆதுலர்ச் சாலை, ஓதுவார்க்கு உணவு, சிறைச் சோறு, நடைத் தின்பண்டம், கண்ணாடி, காதோலை, கண்மருந்து,

தலைக்கெண்ணெய் முதலிய அறம் மூப்பத்திரண்டு ஆதலின், 'அறமெலாம்' என்றார்.

அறந்தான் அரனை அடைவிக்கும் ஆதலின், 'வளர்த் தவள் கொள் ஆர்வத்தர்' என்றார்.

இரண்டாம் அடியில் உள்ள செய்தி

விட்ட பசுபதி கணை, விரையம் ஆவதில்லை; ஆதலின் அது, 'கெடா விசிகம்' ஆகும். விசிகம்=பாணம்; வட சொல்.

அர்ச்சுனன் தவ அருமையை, "அருந்தவம் மூன் புரிந் தோரில், இவனைப்போல் மற்(று) ஆர் புரிந்தார் சிவசிவ என்(று) அரியவாறே" என்று, வில்லி பாரதம் விரித் துரைக்கும்.

விரத சீலரிடம் இறைவன் விளையாடும் அருமையை, பெரிய புராணம் முதலிய நூற்கள் பேசும். சோற்போரும் விற்போரும், மற்போருமாக விஜயனிடம் விமலன் விளை யாடியதும் உணர்க.

இறப்பைத் தருபவன் இயமன்; மயலை விளைவிப்பவன் மன்மதன். அவாவின்படி பிறப்பை யளிப்பவன் பிரமன். இம்மூவரும், சிவ சாம்ராஜ்ய ஆணையின்படி எண்ணும் பதவியில் இருப்பவர்கள்.

ஒரு காலத்தில் இவர்கள், தமக்குப் பதவியளித்த பரனையே பதம் பார்க்க முயன்றனர். பதம் பார்க்க நினைந் தாரைப் பதம் பார்த்தான் பரன். அந்த அருமையை, 'உருக்கி எழும் கோபத்தர்' என்பதில் உணர வைத்தார்.

கிழமை = உரிமை; கிழவன் - உரிமை யுடையவன். நீரும், மதி நிழலும், அரவும், எருக்கும், அலரியும், ஆத்தியும் இயல்பாகக் காட்டில் இருப்பவை. அவைகள் சார்ந்த இடம், 'சடைக்காடு' எனப் பெற்றது.

நலம் சிறந்த சமய குரவர் உளத்தில் நடமாடுவான் எனும் அருமையை, ஊன்றி உணர்பவர் உயர்வினராவர்.

இகத்தை மறந்து பரத்தைப் பாடும் மேலவராதலின், அவர்களைச் 'சதுரர்' என்றார்.

ஓம் பிராம்மணப் பிரியாய நம: எனும் மந்திர நினைவில், 'விப்பிரர்கள் தேவு' என்றார்.

விரத சீலம் - அகத்தும் புறத்தும் அமைந்த ஒழுக்கம். சமன் - நடுநிலை யுடையீ இயமன். மதன் - மதர்த்துத் திரியும் காமன். நான்முகன் - நான்கு திசைகளையும் நோக்கிய நான்கு முகங்களை யுடைய பிரமன்.

மூன்றாவது அடியில் உள்ளவை

வேல் வழிபாடு செய்யும் அன்புடைய வேலன் என் பான்மேல் ஆவேசித்து, வள்ளி வேடம் பூண்டு ஆடிப் பாடும் மலைநில மகளிர் பலரை வாரி எடுத்துப் பவனி வரும் வள்ளல் பிரானே, 'வளமையாளன்' என்றார். திரு முருகாற்றுப்படை 'குன்று தோறாடலில்' இக்குறிப்புளது.

முருகு - மணம்; முருகநாதன் - மணநாதன் எனப் பெறுவன். உண்மையில் எப்பந்தமும் இல்லாதான் ஆதலின் 'முத்தன்' என்றார். 'முத்தனுய் முருகனுய்' எனும் வழக் காரும் இங்கு எண்ணத் தகும். கட்டற்றவர்களே கந்த சாரூப கதி பெறுவர் என்பது குறிப்பு.

அவுணரைக் கருவியது மறக்கருணை.

நான்காவது அடியில் உள்ள செய்தி

அமுதம் உண்டு கண்ணுறங்கிலர் அமரர்; போகமே நினைந்து புந்தி நொந்தனர்.

'உணவைத் துறந்து, உறக்கம் மறந்து, உமை மைந் தனையே உணர்ந்து, உள்ளம் உருகினர் முனிவரர்; இந்த அருமையை எண்ணவே இன்பம் பிறக்கிறதே.

ஆட்டு வாகனன், ஆனைமகள் கோன் எனும் நயம், என்றும் எண்ணும் தகுதியது. (உ)

அம்பிகை

தனதன தத்தன தனதன தத்தன
தனதன தத்தன தந்தன தாத்தன

அருவம தத்தினர் சிறுமன மத்தியில்
அமரும்வி ருப்பறு சுந்தரப் பார்ப்பதீ !
அழகிய லட்சுமி சரசுவ திக்கொடி
அந்துதின மெச்சிவ ணங்குபொன் தாள்பிடி !
அருணவ ரைக்கரு(கு) ஒருகன விற்றமி
யனஅவண் நச்சிய விர்ந்தசிற் றுக்கையாய் !
அசலஇ னத்திறை புரிதவ சிற்பெரு(கு)
அகமகிழ் வுற்றொரு குஞ்செனத் தோற்றினாய்!
சருவம தத்தரும் இகழிட எய்ப்பறு
சகளஉ ருப்பல தந்தசித் தாட்டுளாய்
சரதநி னைப்பொடு வழிபடும் உத்தமர்
தமரவ ருக்கும்வ ரங்கள்மிக்(கு) ஆற்றுவாய் !
தமிழ்கொடு செப்பிய புலவன்உ ணப்பல
தரம்உலை வைத்(து)அமு தும்சமைத்(து)ஊட்டினாய் !
தனதுயி ரிற்றிகழ் தருதிரி அக்கர
சவுரியம் நச்சிநின் முன்கைகள் கூப்புவேன் ;

---

3. பிடி - பெண்யானை போன்றவளே. அருண வரைக்கு அருகு - செருப்பு மலையான திருவண்ணாமலைக்கு அருகில். அசல இனத்து இறை - மலை நிலங்கட்கு மன். குஞ்சு - குழந்தை. எய்ப்பறு - சோர்வற்ற. சகள உரு - உருவத் திருமேனி. சித்து ஆட்டுளாய் - அருள் ஞான நடனம் செய்பவளே. சாதம் - உண்மை. தமரவர் - இனத்தினர். ஆற்றுவாய் - தருவாய். புலவன் - கவிராஜ பண்டிதர். திரி அக்கர சவுரியம் - மூன்று எழுத்தால் ஆய தேவி மந்திர வலிமை. மருவலருக்கு - பகைவர்கட்கு. சத்தி

மருவல ருக்கெமன் எனநிகழ் சத்திர
வயவர்வ ழுத்திய செஞ்சொல்மிக் கேற்றசேய்
மரகத ரத்தின மெலியும்நி றத்தனி
மயிலேந டத்துது ரங்கம்ஓப் பாக்கொள்வான்
மறவர்கு றிச்சியில் ஒருகுடில் உற்றுமுன்
வளர்சிறு மிக்குந யங்கள்செப்(பு) ஆற்றலான்
மகபதி முற்றமல் கியகரி புத்திரி
வனமுலே முட்டிய இங்கிதப் போர்ச்செவேள்
பருவத முற்றுமொர் குடையினுள் வைத்துள
பழையவன் மொய்த்தக டம்பலர்த் தார்க்கொள்கோ
பறிதலே யிற்புழு நெளிதரு துட்டர்கள்
பதறிஅ ழப்பதி கங்கள்சொற்(று) ஆர்த்ததோர்
பனவனும் உக்கிர வழுதியும் முற்படு
பலரைஇ ழுத்துவி ழுங்கருள் கூத்தன்,மால்
பகர்பெரு மைக்குகன் வளமலி வுற்றுயர்
பழனிம லைக்கும ரன்றனைக் காத்திடே. 3

(அருவ...அழகிய...தாள் பிடி !)

(பொ - ரை.) அருவத்தை வழிபடும் கொள்கையர்தம் அல்பமன நடுவில் அமரும் விருப்பம் அற்ற, (மாபெரும்) அழகிய மலைமகளே !

புனித அழகுள பொன்மகளும், நாமகளும் ஆன பூங் கொடியர் இருவரும், (பொலிவுபெற) நாள்தோறும் போற்

வயவர் - வாள் வீரர். துரங்கம் - குதிரை. மறவர் குறிச்சி - வேடாது சிற்றூரில். மகபதி - இந்திரன். கரி புத்திரி - தேவயானை. இங்கிதம் - இன்பக் குறிப்பு. பருவதம் - குறிஞ்சி நிலம். தார் - மாலை. பறிதலை - மயிர் பிடுங்கிய தலை. துட்டர்கள் - துஷ்ட சமணர்கள். பனவன் - திருஞானசம்பந்தர். உக்கிர வழுதி - உக்கிர குமார பாண்டியர்.

றித் துதிக்கும் பொலிவுறு திருவடிகளை யுடைய பெண் யானையே !

(அருணவரை.....ஆக்கையாய் !)

அக்கினி மலையான அண்ணாமலைக்கு அருகில், (அடியேன் துயிலுறும் சமயம்,) அகந்தியான என்மேல் அன்பு கொண்டு, அவ்விடத்தில் ஒளிவிளங்கச் சேவை தந்த இளந் திருமேனி யுடையவளே !

(அசல இன...தோற்றினாய்!)

மலைக்குல இமய மன்னன் செய்த மாபெருந் தவத்தால் பேருள்ளம் மகிழ்ந்து, (அவனிடம்) ஒப்பற்ற குழவியாய் உதித்தவளே !

(சருவ...ஆட்டுளாய் !)

எச்சமயத்தவரும் இகழ்ந்துரைக்க, களைப்பற்ற உருவத் திருமேனிகள் பல கொண்டு, அருள் ஞான ஆடல் செயும் அம்மே !

(சரத...ஊட்டினாய் !)

மெய்யுணர்வுடன் வழிபடும் உத்தம இனத்தவர்க்கு, வரங்கள் பெரிதும் வழங்குபவளே !

(பழந்) தமிழால் பாடிய கவிராஜ பண்டிதர் உண்ணுமாறு,பலதரம் உலைவைத்து உணவு சமைத்து ஊட்டியவளே!

(தனதுயிரில்...கூப்புவேன்)

உனது உயிர்போல் ஒளிரும் (அருமை) மூன்றெழுத்து மந்திர ஆற்றல் (கைவர) அவாவி, குவித்த கைகொண்டு உன் சந்நிதியில் கும்பிடுவேன் ;

(மருவலருக்கு....சேய்)

பகைவர்க்கு இயமன் என விளங்கிய வாள்வீரர்கள் வத்தும் செவ்விய துதிமொழிகளை ஏற்றுக்கொண்ட இளம் பிரான் ;

(மரகத...செவ்வேள்)

மரகதமணி நாணும் நிறமுள மயிலை, (ஏறிச்) செலுத்தும் குதிரைக்கு இணையாக் கொண்டவன் ;

குறவர்களது சிற்றூரில் உள்ள ஒரு குடிசையை யடைந்து, முன்னரே (அங்குப்) பருவமெய்தி யிருந்த இளஞ் சிறுமியான வள்ளியாரிடம், அருமை நயமொழி பல உரைத்த ஆற்றல் உள்ளவன் ;

(முதன்மை) இந்திர வாழ்வு முதிர,(அங்கு) வளர்ந்திருந்த தேவகுஞ்சரியின் அழகிய குயங்கள் அழுந்துமாறு சிறந்த இணைவிழைச்சுப் போர் செய்து, மோட்ச தாகம் மூட்டிய முதல்வன் ;

(பருவதம்...கொள்கோ)

குறிஞ்சி நிலம் முழுவதையும் (அருள்) குடை நிழலுள் அமைய வைத்த அநாதி நித்தியன் ;

மணம் நிறைந்த கடப்ப மாலையணி மன்னன்;

(பறிதலை...கூத்தன்)

பலதரம் மயிரைப் பறித்து, (அதனல்) புண்ணுகித் தலையிற் புழுக்கள் நெளியும் பொல்லாச் சமணர்கள் அகம் பதைத்து அழும்படி, (பயனை) திருப்பதிகங்களைப் பாடிச் சிவஒளி எழுப்பிய திருஞான சம்பந்தரும், உக்கிர குமார பாண்டியரும் முதலாகச் சொல்லப்பெறும் பயன் தரும் பலரை யீர்த்து, (வித்தகத்) தன் கலையால் விளங்கச் செய்த (குதூகலமான) திருவருள் கூத்தன் ;

(மால்...காத்திடே)

(செம்மைத்) திருமால் புகழும் சிறப்புடைய இதய சிற்றம்பலத்தில் இருப்பவன் ஆன, நிலைத்த வளம் நிறைந்து உயர்ந்த பழனிமலைக் குமரன் (பிள்ளைத்) தமிழைப் பாதுகா. (எ - று).

விரிவுரை

உருவ வழிபாட்டில் ஒருமை வரும். அருவ வழிபாட்டில் அது அமைவது இல்லை. அவர் உளத்தில் தற்பர அன்னே நீ தங்கமாட்டாய்.

இன்புதரும் கல்வியும், இணையிலாத செல்வமும் உன் இரு திருவடிகளாயின. அதை உணர்ந்த அலைமகளும் கலை மகளும், நின் திருவடிகளைப் பெரிதும் துதித்துப் பேறு பெறுகின்றனர்.

ஒரு சமயம் அண்ணுமலையில், பரிவொடு தங்கி ஒரு சதகம் பாடினேன். அன்றிரவு உண்ணுழுலைத் தாயே! கனவில் வந்து நீ காட்சி யாயினை.

அழகிய மஞ்சள் ஆடை அணிந்து, எட்டு வயதுக் கோலத்தில் இருந்தாய். அடியேன் மடியில் அமர்ந்தாய். பரிவொடு நின் கரம் பற்றினேன்.

"அம்மா! உன் பெயர் யாது?" என்றேன்.

"என்னை இன்னும் உணர்ந்திலையே! நான்தானே உண்ணுழுலை!" என்று உரைத்து, கலகல நகை செய்து எழுந்தாய்! வானில் கரந்தாய்! கனவும் கலைந்தது.

விழித்தேன். உளத்தால் வியந்தேன். நனவில் பாடினேன்! கனவில் வருகிருய்! வாழ்க அம்பா! வாழ்க தேவீ! என்று அன்று வாழ்த்தினேன். இப்பழைய வரலாற்றை எண்ணி,

'அருணவரைக் கருகு...சிற்றுக்கையாய்!' என்று இன்றும் ஓதுகிறேன் என்றபடி. ஊன்றி உணர்ந்து, இவ் வரியை ஓதும்போதே உள்ளம் உருகுகிறதே!

எடுப்பான தவத்தினர் முன் எளிமை தோன்ற, இளமை காட்ட, 'அசல இனத்திறை...குஞ்செனத் தோற்றினுய்.'

அம்பா! உனது அருள்பெற தவமேதான் தக்கவழி என்பதை, அரிய இவ்வரலாறு கொண்டு உலகம் அறிந்துளதே!

தோன்றிய உருவமெலாம், தாயே ! உன்னி லிருந்தே தோன்றின. அவைகள் யாவும், உன் தொன்மை உரு வங்கள் அல்லவா !

வனப்புடைய ஒரு திருவுருவை வழிபடுவோர், மற்ற திருமேனிகளை மறுதலிப்பர். அவைகளைக் கண்டு நீ அயர் வது இல்லை. வழிபடும் எவ்வுருவில் இருந்தும், வாவி வெளி யாகி, நீடித்த அருளாடல் நிகழ்த்துகிறாய்.

மெய்ம்மை நிலைவொடு வழிபடும் மேலோர்க்கும், அவ ரைச் சார்ந்த பிறர்க்கும், அளவிலா வரங்களை அளிப்பவளே!

தேவீ ! நின் ஜீவ மந்திரம் திரியட்சரம். அது தரும் ஆற்றலை, ஆவலிப்பவன் அடியேன். கூப்பி நின் திருமுன், அதுகுறித்துக் கும்பிடுகின்றேன்.

கவிராஜ பண்டிதர் உன் பக்தர். உணர்ந்து நின்னையே உபாஸித்தவர். மனைவியை இழந்த அவர்க்கு, ஒரு மகள் இருந்தாள். அவள் வயது எட்டு. மகளை வீட்டில் இருத்தி, புலவர் காசியைச் சேவிக்கப் புறப்பட்டார்.

இடை வழியில் இருந்த, ஒரு பழஞ் சத்திரத்தில் படுத் தார். சிறிது நேரம் துயின்றார். பிறகு விழித்தார். எதிரில் மகள் இருந்தாள். புலவர் வியந்தார்.

" இருபது கல் கடந்து எப்படி யம்மா வந்தாய் நீ ?"

பசி வந்து பாதிக்கும் போது, உமது அருமையை உணர்ந்து உணவளிப்பார் யார் அப்பா ! அதை உணர்ந் தேன். உம்மை யறியாது தொடர்ந்தேன். சத்திரத்தில் உணவு சமைத்து வைத்திருக்கிறேன். எழுந்து வந்து உண் ணும் என்று, நகைத்து உரைத்தாள் நங்கை.

" அரிசி முதலியன எது அம்மா ?"

நான் கொண்டு வந்தேன். அது குறித்த விசாரணை ஏன் ? எழுந்திரும் என எழுப்பினள். உத்தமத் தந்தையை நீராட வைத்து, மகள் உண்பித்தாள். தந்தை பாடும் சௌந் தர்ய லகரி, ஆநந்த லகரி கேட்டு ஆநந்தித்தாள்.

சிறிது சிரம பரிகாரம் ஆனதும், தோய்த்து உலர்த்திய வேட்டியுடன், புலவரைத் தொடர்ந்தாள். சென்று தங்கிய இடமெல்லாம், இதே செய்தி. உருண்டு ஆறு திங்கள் இடையில் ஓடின.

வாரணசியை வணங்கி, இருவரும் ஊர் நோக்கித் திரும்பினர். தம் பதிக்கு அண்மையில் இருந்த சத்திரத்தில் தங்கினர். பிறகு புறப்பட்டனர். வீட்டை யடைந்தனர்.

வீட்டில் இருந்த மகள், 'இப்போதுதானே அப்பா வருகிறீர்?' என்றபடி, ஓடிவந்து கைப்பிடித்தாள்.

தொடர்ந்து வந்த மகள், கைப்பிடித்து நின்ற மகள் என இருந்த இருவரையும் நோக்கி, இது யார்? அது யார்? என்று புலவர் ஐயுற லாயினர்.

"உன் மகள் உருவில், இதுவரை உதவினேன்; என்றும் உன் பங்கில் இருப்பேன்" என்றபடி, மகள் உருவில் வந்த நீ, மாபெரும் ஒளி மயம் காட்டி மறைந்தாய்.

புலவர் மெய் சிலிர்த்தது. வாழி தாயே! வாழி அம்பா என்று வாழ்த்தினர்.*

வாழ்வித்த இவ்வரலாற்றை யுணரும் போதே, எம் வாயும் கையும் ஊறுகிறதே!

மருவலர் • உள்ளக் கலப்பு இல்லாத பகைவர்.

குடைக் கூத்தும் துடிக் கூத்தும் நிகழ்த்தித் தனி யிருந்து வெல்லும் குமரனே, மறவர்கள் ஏத்திப் போற்றும் இயல்பைப் புறப்பொருள் நூல்கள் புகல்கின்றன. அதை "வயவர்...சொல் ஏற்ற சேய்!" என்கிறேன்.

கொடிய குறவர் வாழிடத்தில், குறத்தி முன் அமைதி யாக உரையாடுவாய். அத்தா! வித்தக உன் ஆடல் பல, அப்போது வெளிப்படுகின்றது. அந்த உரைநலங்கள், அனுபவ ஞான அருளுரைகள்.

---

*குகஸ்ரீ ரஸபதி எழுதிய அருமையான இவ்வரலாற்று விரிவை, அமிர்தவசனி மாத இதழில் அறியலாம்.

வள்ளியார் மூலம், நிலவுலகர்க்கு வாழ்வளித்தாய். மறுமை உலகம் மன்னி யிருப்ப, மாபெரும் தேவ யானையை மணந்தாய்.

'இங்கிதப் போர்' என்பது, போகமுகமான யோகத் தொடர்பு; இக் குறிப்புமுகம் கோடிபெறும்.

குறிஞ்சியை இடமாகக் கொண்டு, அண்டம் பிண்டம் எங்கும் அருள் செங்கோல் நடத்தும் உன் அருமையை; 'ஓர் குடையினுள் வைத்துள பழையவன்' என்று குறிப்பிடுகிறேன்.

கடம்பு—அருள் சிவபோக அடையாள மாலை.

'உருள்பூந் தண்தார் புரளும் மார்பினன்' என்பது திருமுருகாற்றுப்படை.

மணிபூரகத்தர் திருமால்: அநாகதன் அறுமுகன். கீழிடத்தார் மேலிடத்தாரை ஏத்தல் இயற்கை: அதை எண்ணி, 'மால் பகர் பெருமைக் குகன்' என்கிறேன் என்றபடி.

கைகள் கூப்புவேன்! குமரன்தனைக் காத்திடே! என முடிக்க. (கூ)

விநாயகர்

தனதான தத்ததன தனதான தத்ததன
தனதான தத்ததன தானனத் தாத்தனே.

கனியாதி மிக்கசுவை உணவால்ம கிழ்ச்சியுறு
கடமாமு கக்கடவு ளானை,நட் டார்க் (கு)ஓரேழ்
கடல்நேர் பிறப்பொழிய நினைவானை, ஒப்பில்பர
கதிஞான வித்தனைய தாரகக் கோட்டுளே
தனியான தத்துவனை, ஒருமூவ ருக்(கு)உவகை
தருகேள்வ னைத்,தண்வய லூர்முகப் பாச்சொல்சீர்
தகுசார லிற்குலவு கணநாத னைப்,பெரியர்
தணவாது முற்றுமுழுமொர் தேவினைப் போற்றுவாம்

அநியாய முற்றுபல தகுவேசர் சுற்றமுடன்
அழிவாகி டப்பொரும்வை வேலனைத்,தோட்கள்மீ(து)
அணிசாரு வைப்பரவு புலவோர் கவித்தொடையில்
அதியாசை யுற்றகும ரேசனைத், தூர்த்தர்நேர்
பனியாது றுக்கவல கவுமார ருக்கினிய
பயன்யாவும் நித்தமருள் வானமைச் சூல்கொண்மூ
படர்சோலை சுற்றுகவின் உலவா(து)உ யர்ச்சிபெறு
பழனுபு ரிக்கிரிவி சாகனைக் காக்கவே. 4

(அநியாயம்...அழிவாகிட...காக்கவே)

(பொ - ரை.) அநியாயம் முதிர்ந்த அவுணர் தலைவர்கள் தம் உறவினருடன் அழிய, மோதிய கூரிய வேல் உடைய வனும் ;

(தனிப் பெரும்) தோள்மேல் தங்கிய (அருணகிரியான) கிளியைக் கருதும் புலவர்கள் கவிமாலையில், அளவிலா ஆசைகொண்ட குமரேசனும் ;

நல்லவர் அல்லாதார் முன் நடுங்காமல், கடிந்து அவர் களை விரட்ட வல்ல கவுமாரர்கட்கு, இன்பப் பயனை நாள் தோறும் ஈபவனும் ;

கருப்பம் கொண்ட கருமுகில்கள் பரவிய சோலைகளில் சூழ்ந்துள்ள இயற்கை யழகு (என்றும்) குன்றுமல், ஓங்கி உயர்ந்த (வித்தகப்) பழனி மலையில் வீற்றிருப்பவனுமான (கருணை) விசாகன் (பிள்ளைத்) தமிழைக் காக்க என்று ;

(கனியாதி...போற்றுவாம்)

பழம் முதலிய நீடித்த சுவை யுடைய நிவேதனப் பொருள்களால், களிப்படையும் யானைமுகக் கடவுளும் ;

---

4. கடமா - மதயானை. தாரகக் கோட்டுளே - பிரணவ வட்டத்தில். ஒரு மூவருக்கு - ஒப்பற்ற (சித்தி, புத்தி, வல்லபை யெனும்) மூன்று தேவியர்க்கு. தணவாது - அகலாமல். தகுவேசர் - அவுணர் தலைவரான சூரபதுமனுதியர். அணி சாருவை - அழகிய கிளியை. பரவு-பாராட்டும். மைச்சூல் கொள் மூ-நீருண்ட கருமேகம்.

(புனித) நட்பை (உளத்தில்) பூண்டவர்க்கு, எழுகடல் போல் (விரவிய) எழு பிறப்பும் ஒழிய எண்ணுபவரும் ;

ஒப்பிலாத வீடு பேற்றிற்கு உரிய (புனித) ஞான வித்துப்போல், (வாய்த்த) பிரணவ வட்டத்துள் தனித்து உள் பொருளான உத்தமரும் ;

முதன்மைச் சித்தி, புத்தி, வல்லபையாம் முத்தேவியர்க்கும், (மாபெரும்) மகிழ்வளிக்கும் மணவாளரும் ;

தண்மையை யுடைய வயலூரின் முன்னிடமாகச் சொல்லப்பெறும் சிறப்புடைய தக்க (மலைச்) சாரலில், (கம்பீரம் தோன்ற) விளங்கும் கணநாதரும் ;

மேலோர் இடையறாது முன்வந்து தொழப் பெற்றவரு மான தெய்வக் கணபதியைத் துதிப்பம், (எ - று).

விரிவுரை

வானவரை மச்சம் சுமக்க வைத்தார் ; குடிக்க மதுவைக் கொணர்கென்றார் ; கற்புடையோர்க்குக் கலக்கம் அளித்தார் ; தவமுனிவோரைத் தடுமாறப் பண்ணினார் ; புண்ணியப் பொன்னுலகைப் பொசுக்கினர் ; ஆன்றோர்களை அடிமை யாக்கினர். இப்படி ‘அநியாயம் முற்றுபல தகுவேசர்’ பலர், அகில உலகையும் ஆக்ரமித்தனர்.

அவர்களை வேருடன் அழித்த வேல், வானவர்க்கு என்றும் வாழ்வை அளித்தது.

என்றும் அவ்வேலை உடையவன் எம்மான் என்பதை, ‘அநியாயம்...அழிவாகிடப் பொருஞ் வை வேலன்’ என்பதில் அறிகிறோம்.

அருணை முனிவர் கிளியாகி, எம்மான் தோள்மேல் இருக்கின்றார் ; அங்கிருந்து அநுபூதி பாடி ஆநந்திக்கிறார் என்ற வரலாறு ஒன்று இருக்கிறது.

அந்த அருணகிரியாரை வழிபடும் அறிஞர்கள், அவர் சந்தப் பாக்களில் லயங்கொண்டு, அமைதி யின்பம் அடை-

வர். அங்கிலையில் அவர்கள் கூட்டும் பாமாலை, மாபெரும் அன்பு மணங் கமழும். அது கண்டு, குதூகலம் மிகும் குமரன் திருவுளம் எனும் குறிப்பு கோடி பெறும்.

தூர் ஒழுக்கம் உடையவர், 'தூர்த்தர்' எனப் பெறுவர். அடியவர்க்கு, என்றும் அவர்களால் இடையூறு உண்டு.

குமரனை நம்பியவர் 'கௌமாரர்'. அவர்கள் தீயவர் களுக்கு அஞ்சுவது இல்லை; அவர்களை வாக்கில், நோக்கில் வருத்தி விரட்டுவர்.

தவ ஆற்றல் தழைத்த அவர்கட்கு, இன்பப் பயன் எவையும் அருள்பவன் எம்பிரான் என்பதை, எண்ணும் போதே இதயம் நெகிழும்.

பழனம் - வயல்; எனவே வயலூர் என்பது, பழனபுரி எனும் பெயரைப் படைத்தது. விசாக நட்சத்திரத்தில் உதயமான பிரான் 'விசாகன்' எனும் பெயருடையோன். மற்று, வி - சிறந்த; சாகன் - (மயிலாகிய) ஊர்தியன் எனினுமாம்.

சுற்றிலுமுளது முகில்சூழ் சோலை. கண்ட இடமெல் லாம் வயல்கள்; வளம் பெறும் இப்பகுதியில், பவனி வருபவன் மயிலூர் பரமன். அவன்மேல் பாடிய தனிப் பெரும் பிள்ளைத் தமிழ் இது.

நிவேதனம் கண்டு மகிழ் நிமலன்; கருணை மதம் பொழியும் கடவுள்; எண்ணுவார் பிறப்பழிக்கும் எம் மான்; இன்ப ஓங்காரத்துள் எகாந்தன்; முச்சத்தியர் முதல்வன்; பழனி அடிவாரத்தில் இருப்பவன்; எக்கணத் திற்கும் அதிபன்; மேலோர் எப்போதும் முன் வணங்கும் முதல்வன் எனப்பெறும் கணபதிப் பெருமான், கருணை யுடன் இப்பிள்ளைத் தமிழைக் காப்பதாக என்ற அருமையே அருமை.

(குறிப்பு) கனி - கனிந்திருப்பது எனும் பொருட்டு. கடம் - மதநீர். மா - யானை. கடவுள் - உள்ளிருந்து

எதையும் ஊக்குபவர் ; எண்ணும் மனவாக்கிற்கு எட்டாதவர் எனினுமாம். கட்டல் செய்தது கடல் ; அக்கடலிற்கு வரையறை யில்லை. ; அதுபோல் எடுக்கும் பிறப்பிற்கும் எல்லை யில்லை ; எழுகடல் உலகில் இருக்கின்றன என்பர். அதுபோல், ஏதம் தரும் பிறவியும் ஏழாகும் ; அவை தேவர், மக்கள், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் எனப் பெறும்.

தனியான தத்துவன் - ஒட்டு, பற்று இல்லாத அதி ரகஸ்ய அனுபவ அமலன். தேவு - ஒளிமய விமலன் ; திவ் - பகுதி. அகியாயம் - நியாயத்தின் எதிர்மறை. வை - கூர்மை. வேல் - வெல்வது எனும் காரணக் குறி. பனியாமை - உளம் நடுங்காமை. கவுமாரர் - குமரனை வழிபடு கொள்கையர். கிரி - மலை. (ச)

திருமகள்

தனதான தந்ததன - தனனதன தத்தன

பவளாச லம்புரையும் வடிவொடும லர்க்கண்மால்
பதையாத நெஞ்சிலுறு மனவியைஇ மைப்பிலார்
தவயோகர் முன்பகர்பு ணியர்பலரும் நச்சவே
சலசாத னந்தனில்வை கியகொடியை மெச்சுவாம் ;
உவமானம் இன்றியசண் முகவரத னைப்,பல்நூல்
உணர்வார்பு கழ்ந்தகுர வனை,விடைஉ கைத்துவாழ்
சிவனுர்ப யந்தசிறு மதலையினை, முத்தர்சூழ்
திருவாவி னன்குடியின் முருகனை அளிக்கவே. 5

---

5. பவள அசலம் - பவளமலை. புரையும் - ஒத்திருக்கும். இமைப்பிலார் - கண்ணிமையாத தேவர்கள். புணியர் - புண்ணியர் ; இடைக்குறை. நச்ச - விரும்ப. சலச ஆதனந்தனில் - கமல பீடத்தில். கொடியை - (பொற்கொடியான) திருமகளை. விடை உகைத்து - விடையைச் செலுத்தி. முத்தர் - கட்டற்ற மேலோர்.

(உவமானம்.....அளிக்கவே)

(பொ - ரை.) (எந்த) உவமையும் கூற இயலாத அருள் வழங்கும் அறுமுக அண்ணலும் ;

பல நூற்களை உணர்ந்த புலவர்கள் பாராட்டித் துதிக்கும் பரம ஆசாரியனும் ;

(அற)விடை நடத்தி வாழும் அருளொளிப் பரன் (இனிது) அருளிய இளங்குமரனும் ;

விடுதலை நிலையினர் வலம் வருகின்ற திருவாவினன் குடித் திருப்பதியில் எழுந்தருளியவனுமான முருகன் (பிள்ளைத்) தமிழைக் கா அம்மா ! கா என்று ;

(பவளாசலம்.....மெச்சுவாம்)

பவளமலை போன்ற திருமேனியுடன், கமலக் கண்ணரான திருமாலின் தடுமாற்றம் இல்லாத் திருமார்பில் தங்கிய தேவியும் ;

இமையாக் கண்ணராகிய தேவர்கள், தவம்புரி யோகிகள், (உவந்து) முன் உரைத்த சிவபுண்ணிய கவுமாரர் (ஆகிய) பலரும் விரும்ப ;

தாமரையாகிய அணையில் தங்கிய பொற்கொடியாகிய (தூய) திருமகளைத் துதிப்பம், (எ - று).

விரிவுரை

திருமகள், அரிய எண்வகைத் திருவிற்கும் அதிதேவதை. இருக்க அவட்கு மார்பில் இடந்தந்த திருமால், என்றும் இடரை எய்துவது இல்லை. அக்கமலக் கண்ணர்க்கு ஏற்ப, கமலபீடம் அவள் இருக்கும் இடம்.

வாழ்க்கை மேலும் வளர, வானோர் திருமகளை வழுத்துகின்றனர். யோகானுபவம் சித்திக்க யோகத் திருவை,

சிறந்த தவத்தினர் சிந்திக்கின்றனர். சிவ புண்ணியம் சித்திக்க, கவுமாரர்கள் ஞானத்திருவை நாடுகின்றனர்.

ஆறு திசை, ஆறு அங்கம், ஆறு தத்துவங்கள், ஆறு ஆதாரங்கள், ஆறெழுத்துக்கள் முதலிய இடங்களில் இருந்து, அந்தந்த இடத்தின் அனுபவம் வழங்கும் அத்தன் அறுமுக வரதன்; இப்படி யிப்படி யிருந்து இன்னின்ன வாறு பரம அருளைப் பாலிக்கிறான் என்று எண்ணி மகிழ்வதன்றி, உவமை முகமாகவும் சொல்ல அரிய சொரூபதெய்வமாதலின், 'உவமானம் இன்றிய சண்முக வரதன்' என்று அறிவித்தார்.

உயரிய நூல்பல உணர்ந்தார்க்கு, அவ்வுணர்வில் தங்கி உபதேசிப்பானை, 'உணர்வார் புகழ்ந்த குரவன்' என்றார்.

உயிர்கள் வாழுமாறு சிறந்த அறவிடைமேல் வாழ்கின்ற சிவனார் திருமுன், மூத்த பிள்ளையாரும் உளர்; ஆதலின் இவர் இளைய பிள்ளையார் எனும் பொருளில், 'சிறுமதலை' என்றார்.

பாசக் கட்டில்லாத பரம ஞானிகள், முத்தர் எனப் பெறுவர்; அவர்கள் வழிபடும் அருள்முதல் முருகன் என்பது, இறுதியடியில் எண்ணப்பெறும்.

(குறிப்பு) திரு - திருமகள்; ஆ - காமதேனு; இனன் - சூரியன்; கு - பூதேவி; டி - அக்கினிக் கடவுள்; இந்த ஐவரும் வழிபட்ட அருட்பதி திருவாவினன்குடி. இது, முதற் குறிப்பால் போந்த பெயர். 'முத்தர்சூழ் முருகன்' என்பது, அவர்க்கே அகப்படும் அமலன் எனும் ஒரு அறிவிப்பு.

முருகன் பிள்ளைத் தமிழை முன்னிருந்து கா என்று, கொடியை மெச்சுவாம்' என்றது கோடி பெறும். (இ)

சரசுவதி

தனதன தத்தன தனதன தத்தன
தனதன தத்தன தானனத் தாத்தன.

அலர்கம லத்தவி(சு) உறைதரு விப்பிரன்
அகம்உரு கப்புணர் ஓதிமச் சீர்பெணுள்
அலைகடல் உட்கொளும் முனிவன்வ சிட்டன்முன்
அவிர்தரு மக்கள்பல் கோடிபெற்(று) ஆட்கொள்வாள்
தலமுழு திற்றிகழ் உயிர்கள்சி ருட்டிசெய்
தருமம தற்கொர்ச காயசித் தாட்டுளாள்
தவளநி றப்பிடி அனையவள் சத்திய
சரசுவ திக்கொடி தாள்களைப் போற்றுவாம் ;
அலகில்ப டைப்பொலி வுறுதகு வர்க்கெதிர்
அயிலைவி டுத்துவெல் வாகுவிற் பூத்தபூ
அவளவும் இட்டுள குமரன், மயிற்பரி
அழகன்ஏ மக்கொரு தாயெனத் தோற்றுசேய்,
பலபல வெற்பினில் வளர்ஏயி னத்திரள்
பணியும்உ வப்பவன், வானவர்க் காத்தகோ,
பரசணி அத்தரும் வழிபடு பொற்புறு
பழனிம லைக்குரு நாதனைக் காக்கவே ! 6

(அலகில்...குமரன்)

(பொ - ரை) அளவிலாத படைகளால் பொலிவுபெற்ற அவுணர்முன், வேலை ஏவி வெல்லும் திருத்தோளில், மலர்ந்து

6. தலசு - பீடம். விப்பிரன் - பிரமன். ஓதிமம் - பெண் அன்னம். முனிவன் - அகத்தியன். ஓர் சகாய சித்து - ஒப்பற்ற ஞான உதவி. தவள நிறப் பிடி - வெண்ணிறப் பெண் யானை. அலகில் படை - அளவிலாத ஆயுதங்கள் ; சேனைகளுமாம். அயில் - வேல். வாகு - திருத்தோள். எயினத் திரள் - வேடர் கூட்டம். பாசு - மழுப்படை.

மணங்கமழ் மலர்கள் அணைத்தையும் (குதூகலமாத்) தரித்துள குமரனும் ;

(மயில்பரி...சேய்)

(அருமை) மயிலாகிய பரிமேல் வரும் அழகனும் ; எமக்கு ஒப்பற்ற அன்னையென (இனிது) சேவைதரும் இளம்பிரானும் ;

(பலபல...காத்த கோ)

மலைகள் பலவற்றில் வாழும் மறவர்களின் உளம்கலந்த பணியை உவப்பவனும் ; தேவர்களைக் காத்த தெய்வமும் ;

(பரசணி...காக்கவே)

மழு ஏந்திய (மாபெரும்) சிவனும் வழிபடும் பொலிவுள பழனி மலையில் எழுந்தருளிய பரனுமான, (கருணைக்) குருநாதன் (பிள்ளைத்) தமிழைக் காத்தருள்க என்று ;

(அலர்கமல...பெணும்)

அலர்ந்த கமல அணையில் அமர்ந்த அயனது உள்ளம் உருக அணையும், (பெருமையில்) சிறந்த பெண் அன்னம் எனும் பெயருடையவளும்;

(அலைகடல்...கொள்வாள்)

அலைகளை யுடைய கடலைப் பருகிய அகத்தியர், வசிட்டர் முதல், (பிறங்கும்) பலகோடி பிள்ளைகளைப் பெற்று அருள்பவளும் ;

(தலமுழுதில்...போற்றுவாம்)

உலகம் முழுதும் விளங்குகிற உயிர்களைப் படைக்கும் கடப்பாடான காரியத்திற்கு, ஒப்பற்ற அறிவை உதவும் ஆடலை உடையவளும் ;

புனித வெண்ணிறப் பெண்யானை போன்றவளுமான சத்தியசொருபப் பூங்கொடியாய் வாழும் சரஸ்வதி திருவடிகளை வணங்குவம், (எ - று).

விரிவுரை

கலைமகள் கலப்பால், இன்பம் காண்கின்றுன் கமலத் தோன். அகத்தியர் போன்ற அறிவுடை மக்களே, அளிக் கின்றுள் கலைமகள்.

அரிய படைப்பு, நான்முகன் செயும் அறம். அந்த அறம், நல்கலைமகள் ஆதாவால்தான் நடைபெறுகின்றது.

இந்த அமைதி வாழ்வில், அழிவிற்குப் படையேந்து கிறது அறியாமைக் கூட்டம். இக்கூட்டத்தை அழிக் கின்றது அருள்ஞான வேல்.

வேல் ஏந்தும் தோளின் வாகைமாலைக்கு, வரையறையே யில்லை. இந்த அருஞ்செயல் புரியும் அமலன், அணிமயில் நடத்தும் அழகன்; அப்பரன், சிறக்கச் சேவைதரும் சேயா ஞன். கானவர் வழிபாட்டிற் களிக்கின்றுன். கலையுணர் விண்ணவரைக் காக்கின்றுன். அப் பழனிமலைப் பரனே, வரத சிவமே வழிபடுகின்றது. இத்துணைச் சிறப்புடைய பிரான்மேல் பாடும் பிள்ளைத் தமிழ்க்கு இடையூறு வாராத படி, தாயே! கலாதேவீ! நீ முன்னின்று காத்தருள் என்பது கருத்து.

(குறிப்பு) கமலம் - நீரில் அசைவது எனும் காரணக் குறி. கம் - நீர்; அலம் - அசைவு. விப்பிரன் - வேதன் எனும் பொருளில் பிரமனே உணர்த்தியது. "வேதசம்பந் தோ விப்பிரஹ" என்பதறிக. பெண்ணுள் - அருமைப் பெண் மையை ஆள்பவள்.

அருந்தமிழ் நுட்பம் அறிந்தவர் அகத்தியர்; வடமொழி மரபுணர்ந்தவர் வசிட்டர்; இவர்கள் போலும் பேரறிவுச் சேய்களைப் பெற்றுளே, 'கோடி பெற்று ஆட்கொள்வாள்' என்று குறித்தார்.

நான்முகர்க்குப் படைப்புத் தொழில், கலாதேவியின் அருளால் கைவருகின்றது; ஆதலின், 'சகாய சித்து' என்

ரூர். இது அவட்கொரு இளம் விளையாடல் என்பது 'ஆட்டுளாள்' என்பதில் வெளியாம்.

படை - சேனைகளைக் குறித்தது; ஆயுதங்களைக் குறித்தது எனினுமாம். பல ஆயுதம் தாங்கிய பல படைகளை, வித்தக வேல் ஒன்றே வென்றது. 'அயிலை விடுத்து வெல்' எனலில் இதை அறிவித்தார்.

எமக்குத் தாயென வந்து, சேயெனத் தோற்றுவான் எனும் மாபெரும் மாபு மறக்க முடிவதில்லை.

குருநாதனைக் காக்கவே - சரஸ்வதி.....தாள்களைப் போற்றுவாம் என முடிக்க. (சு)

நவக்கிரகங்கள்

தனத்ததன தானதன தானதன தந்தன

வருக்கர்மனம் நாணமுற வாழ்துருவன் அங்கையால்
வளைத்துவிடும் நேமிபுனை மாமணியில் ஒன்றியே
நருக்கெனவ நாளும்வட மேருவைவ லஞ்செய்சீர்
நவக்கிரக தேவர்களை நான்மிகவ ணங்குவேன்;
மருக்கமழும் நீபமலர் மாலைபுனை கந்தவேள்
வலக்கைஅக லாதவிர்அ கோரசெய தண்டுளான்
இருக்குமுத லாயமறை கோடிபுகழ் தம்பிரான்
எழிற்பழனி மேவுமுரு கோன்நலம் விரும்பியே. 7

(மருக்கமழ்...விரும்பியே)

(பொ - ரை.) மணம் கமழ் கடப்பமலர் மாலையணிந்த கந்தவேளும்;

வலது கரத்தை(என்றும்)நீங்காது இருந்து, கோரமற்ற செயல் செய்யும் தண்டாயுதம் கொண்டவனும்;

---

7. வருக்கர் - இனத்தவர். நேமி - சக்கரமாக. மாமணி - சூரியன். நருக்கென என்றது விரைவுப் பொருட்டு. மரு - மணம். நீபம் - கடம்பு. அகோர செய - கோர மற்ற வென்றியுள.

இருக்கு முதலான எண்ணிறந்த (புனித) மறைகள் புகழும் தம்பிரானும் ;

எழிலுடைய பழனியில் எழுந்தருளியவனுமான முருகன் அருள் விரும்பிய (அழகிய இப் பிள்ளைத்) தமிழ்க்கு அருள்க என்று ;

(வருக்கர்...வணங்குவேன்)

(விண்மீன்) இனங்கள் மனம் வெட்கம் அடைய, (மேருவின் உச்சியில் தொல்லையின்றி) வாழும் துருவன், (தனது) அழகிய கரத்தால் வளைத்து (உருட்டி) விட்ட ஆழி போல் (புனித) சூரியனில் பொருந்தி யிருந்து, எந்நாளும் வாவி மேருவை வலஞ்செய்யும் சிறந்த நவக்கிரக தேவர்களை, வகையாக அடியேன் வணங்குவேன், (எ - று).

விரிவுரை

துருவன் - இது, வடக்கே உள்ள விண்மீன்களுள் ஒன்று ; தன்னைச் சூழ்ந்த எம்மீன்கட்கும் நடுவில், கம்பீரம் தோன்றக் காட்சி யாவது ; நிலத்தின் வட பகுதியை நிர்ணயிக்க, அறிகுறியாக அமைவது; ஆழ்கடலில் பயணம் செய்யும் மாலுமிகட்கு, வடதிசையை அறிவிப்பது; சந்திர சூரியரையே இயங்க வைப்பது ; எட்டுக் கிரகங்களும், சூரியனை முதலாக் கொண்டு, துருவன் இருக்கும் மேருவை, என்றும் வலம் வருவது இயல்பாயுளது.

தவப் பெருக்கம், தழைக்கும் வளர்ச்சியைத் தரும் ; அவ்வரலாற்றை, துருவன் மண்டலம், அருமையாக எவர்க்கும் என்றும் அறிவிக்கின்றது.

"ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழன் வெள்ளி சனி பாம்பிரண்டும்" நவக்கிரகங்கள் எனப்பெறும்.

இப்பிள்ளைத் தமிழ் நலமுற நிறைவுற, ஒன்பது கோள்களும் உதவுக என்று, அவர்கள் பொன்னர் திருவடிகளைப் போற்றுவேன் என்றபடி.

(குறிப்பு) மாமணி என்பது, சூரியனை அறிவிக்கும் அருமைத் தமிழ்ப் பெயர். நவம் - ஒன்பது. கிரகம் - கோள்கள். வேலா யிருப்பது ஒரு காலம்; ஞான மூர்த்தி யான கோலத்தில் அது, வலத் திருக்கரத்தில் தண்டாகி வாழ்வது ஒரு காலம். அதனால்தான், 'அகோர செய தண்டு' என்றார். அகோரம் - கோரம் இல்லாதது; சாந்த சொரூப மானது. கோடி - அளவின்மையைக் குறித்தது என்க. (எ)

நல்ல தெய்வங்கள்

நாயும் நரியா தியபிறவும் நச்சி
அருந்தத் தகும்ஊனும்
நரரிற் கடையாம் அவர்பருக நாறும்
அரக்கும் நவைக்கள்ளும்
தோயும் கொடும்பூ சையின்விருப்பம் துகள்ஓன்
றளவா யினும்பொருந்தாத்
தூய கடவு ளினமுழுதும் துதித்தே
நாளும் தொழுதிடுவாம்;
தேயும் பிறைவா ணுதற்கவுரி செங்கைக்
குருந்தைச், சிவபெருமான்
செவியிற் பரம ரகசியம்சொல் சிறுவாய்க்
குமர குருபரனைப்,
பாயும் தகரும் மயிலேபோற் படியிற்
ககனத்(து) உறச்செலுத்தும்
பணைத்தோள் முருகப் பெருமானைப் பழனிப்
பதியிற் புரப்பதற்கே. 8

---

8. நச்சி - விரும்பி. நரரில் - மனிதரில். அரக்கு - சாராயம். துகள் - குற்றம். தகர் - ஆடு. படி - நில உலகம். ககனம் - ஆகாயம். பணைத்தோள் - பருத்த தோள்கள்.

9 MAY 1975

(தேயும்பிறை.....புரப்பதற்கே)

(போ - ரை.) தேயும் எட்டாம் பிறை போன்ற ஒளி நுதல் உமையின் செவ்விய திருக்கைக் கெல்வனும் ;

சிவனார் திருச்செவியில் உயரிய நுட்பத்தை உப தேசித்த இளந் திருவாயுடைய குமர குருபரனும் ;

(ஆரவாரித்துப்) பாயும் ஆட்டையும், (ஆவரண) மயிலைப் போல் மண்ணில் விண்ணில் செல்லச் செலுத்தும் பருத்த தோள்களை யுடையவனுமான பழனிப் பதியில் எழுந்தருளி யிருக்கும் முருகப் பெருமான் (பிள்ளைத்) தமிழைப் பாதுகாக்க என்று ;

(நாயும்...பொருந்தா...தொழுதெழுவாம்)

நாயும் நரியும் முதலாக வுள்ள விலங்குகள் யாவும் இனிது விரும்பி அருந்தத் தக்க இறைச்சியும், (பாழும்) மனிதரிற் கீழ்மையோர் பருக நாறும் சாராயமும், பழுதுடைய (பாழும்) கள்ளும் பொருந்தும் பொல்லா வழி பாட்டை, ஒரு அணுவளவாயினும் ஆவலித்து உடன் படாத புனிதத் தெய்வங்கள் அனைத்தையும், துதித்து எந் நாளும் தொழுவம், (எ-று).

விரிவுரை

நாயும் நரியும் ஊன் உண்ணும் ; கள்ளும் சாராயமும் கடையோர் அருந்துவர். பொல்லாதவர்கள், இவ்விரண்டை யும் கொண்டு துட்ட தேவதைகளைப் பூசிப்பர்.

குருந்தை, குமர குருபரனே, முருகப் பெருமான் பிள்ளைத் தமிழைப் புரப்பதற்கே, நாம் தூய கடவுளினம் முழுதும் நாளும் தொழுது எழுவாம் என்றது, ஆசிரியரின் கம்பீர சமய வாழ்விற்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாக இருக்கிறது அல்லவா.

" நரிப்பாய் நாயேன் இருப்பேனே " என்னும் எட்டாம் திருமுறை இங்கு எண்ணத் தகும்.

சித்தின் செல்வன் ; சத்தான சங்கரற்கு ஓம் பொருளை உபதேசித்தோன் ; நாரதர் செய்த வேள்வியில், மந்திரப் பிழையால் ஆரவாரித் தெழுந்த ஆட்டுக் கிடாயை அடக்கிய ஆண்மையாளன் என்று, விமல முருகனை வியந்த செய்திகள், விம்மிதத்தைப் பெரிதும் விளைவிக்கின்றன. (அ)

மெய்யடியார்

சத்தசுர நான்மறைச் சமயங்கள் ஆறினும்
தரணிமண் டலம்ஆதியாச்
சாற்றுபுவ னங்களினும் என்றென்றும் உற்றபல
தரமாய தொண்டர்கட்கும்
புத்தமுதம் அனையதுதி சொற்றவர் பதாம்புயப்
பூந்துகள் முடிக்கணிந்து
புலையுடைக் கயவர்மனை புகுதாத விரதமொடு
போத அஞ்சலி செய்குவாம்
மத்தம் அறு(கு) ஆத்திகொக் கிறகாதி அணிசடில
வள்ளல்விழி உதவு மகவை,
மயிலேறி அண்டபகி ரண்டம்எங் கணும்உலவும்
வரதனைச், சரதம் இகழாப்
பத்தர்மன பங்கயத் திற்றனிய ஞாயிறு
பரமதே சிகனை,அந்தண்
பழனியங் கிரியில்வளர் குமரபுங் கவனை,நனி
பாதுகாத் தருள்என்றே 9

---

9. சத்தசுர - ஏழுவித ஒலியை யுடைய. ஆறினும்-(சௌரம், சைவம், சாத்தேயம், வைணவம், காணபத்தியம், கௌமாரம் எனும் சமயம்) ஆறினும். தரமாய - பரிபாகம் மிக்க. பதாம்புயம் - திருவடிக் கமலம். பூந்துகள் - மென் புழுதி. கயவர் - கீழ்மக்கள். போத - மிகவும். மத்தம் - ஊமத்தமலர். சடிலம் - சடை. சரதம் - மெய்ம்மை. புங்கவன் - மிடுக்குடையவன்.

(மத்தம்...என்றே)

(பொ - ரை.) ஊமத்த மலர், அறுகு, ஆத்தி, கொக்கின் இறகு முதலியவைகளைச் சடையில் அணிந்த வள்ளல் மலர் விழி உதவிய மைந்தனும் ;

மயிலில் ஏறி, (இந்த) அண்டம், (இதன்) மேலுள அண்டம் எங்கும் உலவி வரங்களை வழங்கும் வண்மையனும் ;

மெய்ம்மையை வெறுத (கனிந்த) அன்பர் உள்ளக் கமலத்தில், (பரிவொடு) தனித்து விளங்கும் பரம ஆசிரியனும்;

அழகிய குளிர்ந்த பழனி மலையில் எழுந்தருளியவனுமான மிடுக்குடைய குமரன் (பிள்ளைத்) தமிழை, அதி விரைந்து காத்து அருள் செய்க என்று ;

(சத்தசுர...அஞ்சலி செய்குவாம்)

ஏழ் இசையுடைய நான்கு வேதங்கள் நவிலும் (சால் புடைய) ஆறு சமயங்களிலும்,

பூமண்டலம் முதலாகப் புகலப் பெறும் இருநூற்று இருபத்து நான்கு புவனங்களிலும், (அருமை பெற) எந்நாளும் உதிக்கும் பலதிறக் கொள்கை கொண்ட பக்தர் கட்கும் ;

தூய அமுதுபோல் இனிக்கும் துதிமொழிகள் பாடி, அவர்களுடைய அடிக்கமல மென்புழுதிகளைத் தலைமேல் அணிந்து ;

அற்பகுணக் கீழோர் அகத்தில் புகாத விரத சீலத்துடன், (அருளார்ந்த அந்த அடியவர்களையே) பெரிதும் அஞ்சலித்து இருப்பம், (எ - று).

விரிவுரை

எடுத்தல் படுத்தல் நலிதல் உழப்பில், எழுசுரமாகி மறைகள் எழும். அந்த வேதங்கள் சொல்லும் சமயங்கள் ஆறு. சித்தப் போக்குச் சிவப்போக்கு என்பர். அதற்கு ஏற்ப, தொண்டர் போக்கும் கொள்கையில் பலவகைப்படும் ; இதை, 'பல தரமாய தொண்டர்' என்பதில் பெறவைத்தார்.

அவர் கோலமும் கொள்கையும் யாதாயினும் ஆக. வள்ளல் விழி உதவும் மகவு; மயிலேறி உலவும் வரதன்; இதய தகராகாசத்தில் தனித்து இருக்கின்ற தேசிகன் ஆன பழனிக் குமர புங்கவன் பிள்ளைத் தமிழைப் பாதுகாமின் என, அந்த அடியவர்களை நாம் அஞ்சலிப்பம் என்பது; நியதியுடைய அன்பர்கள்மேல் கொண்ட அன்பை நினைப் பிக்கின்றன.

போத அஞ்சலி செய்குவாம் - மிக்க வணக்கம் செய் வம்; மற்று, வாழ்விக்கும் உணர்வொடு வணங்குவம் எனினுமாம்; போதம் - தெளிந்த உணர்வு.

தறிப்பு: சப்தசுரம் என்பது, எதுகை நோக்கி, 'சத்த சுரம்' என்றுயது. தாணி - (எப்பொருளையும்) தரிப்பது; தாங்குவது எனும் பொருட்டு. வரதன் - வரம் பல வழங்கு மவன். மனபங்கயம் - இதய கமலம்; இங்கு இறையும் உயிரும் தனிக்கும் சந்திப்பு உற்சவம் நிகழ்வுறும். பயனை அக்காலத்தில் உபதேசிப்பவனே 'பரம தேசிகன்' எனப் பெறுவன். 'அந்தண் பழனி' என்பது, இது சாந்தி நிகேதனத் தலம் எனும் குறிப்பு முகம். புங்கவம்-ஆண்பசு; வடசொல். புங்கவன் - கம்பீரமான காளை என்றபடி. (கூ)

பொதுத் தெய்வம்

தனதன தத்தந்த தனதன தத்தந்த
தனதன தத்தந்த தானனத் தாத்தன

அகிலம் அனைத்துந்தன் வசமில கக்கொண்டும்
அமைவரு நிர்த்தொந்த மானதைச், சூட்டுவால்
அனம்இவர் பொற்கஞ்சன் உததிந டுத்துஞ்சும்
அரியொர்ள ழிற்கொங்கை பாதியிற் காட்டுவான்,
அனையர்வ ழுத்துஞ்சொல் வனைவத னைப்,பொங்கம்
அவிர்கரு ணைச்சிந்தை மோனவித் தாப்பலோர்
அறிபெரு மைக்குன்றை, வெளிநிறை யத்துன்றும்
அதிசயம் உற்றெஞ்சு ருதகைத் தீக்குநேர்

திகிலொழி யச்சந்த தும்உணர் கற்பன்பர்
செபதவ முற்றுங்கொ(டு) ஆள்வதைக், காக்கைபோல்
சிலர்தெரி யக்கொஞ்ச மினிர்பொருளைக், கண்கள்
செறியுட லத்தும்பர் கோன்இசைக்(கு) ஏக்கறூர்
திரள்முழு(கு) உத்துங்க மருவிய தைப்,பண்செய்
திருமறை கட்(கு) அந்த மாம்முதற் பேற்றை,ஊர்
தினகர சற்சங்க முழுமையும் வெட்(கு) எண்கொள்
சிவபர வத்(து)என்ற தேவைமிக்(கு) ஏத்துவாம் ;
வகிர்வடு விற்கண்கொள் குறமக ளைக்கெஞ்சு
மகிமையு டைக்கந்த வேள்தனைக், கோட்டுமா
மகபதி தற்சொந்த அரண்மனை யிற்கொண்டு
வரவளர் பொற்கொம்ப ளைமுலைப் போர்க்(கு) அவா
மலிகுக னைக்,கும்ப முனிவன்மு தற்றெண்டர்
மலையம லைக்கண்ப ராவுசொற் பாக்களால்
மகிழ்பவ னைக்,கங்கை யருள்சுத னைச்,சிங்கன்
மடியஅ தட்டுங்கு ரூரனைத், தோற்றதோர்
பகிரத னுக்(கு)அம்பு வியின்அர சைத்தந்து
பகையும்அ றுக்கும்கை வேலனைப், பூக்கொய்தே
பதமல ரிற்சிந்து தொழிலினர் முற்பொங்கு
பதிதர்கு லச்சங்க நாசனைக், கோட்டிரூல்
பலமது வைச்சிந்து பொழிலினி டத்(து)அண்டர்
பழகும்வி யப்புந்து சாரலிற் சேற்கொள்நீர்
பரவையெ னக்கண்ட வளமலி யக்கொண்ட
பழனிம லைத்தண்ட பாணியைக் காக்கவே. 10

---

10. அகிலம் - உலகம். நிர்த்தொந்தம் - சம்பந்தம் அற்றது. வால் அனம் - வெண்ணிற அன்னம். பொற்கஞ்சன் - பிரமன். உததி - கடல். எஞ்சுறுதது - குறையாதது. ஏக்கறூர் - ஏங்கார். உத்துங்கம் - தூய்மை. வகிர் வடு - பிளந்த மாம்பிஞ்சு போன்ற. கோட்டுமா - தந்தமுள்ள வெள்ளை யானை. மகபதி - இந்திரன். கும்ப முனிவன் - அகத்தியன். பராவு - வழிபடும். பரவை - கடல்.

(வகிர்.....வேந்தனே)

(போ - ரை) மாவடுவின் பிளப்புப் போன்ற கண்களைக் கொண்ட குறமகளான வள்ளி யம்மையை, (கேண்மை முன்னிக்) கெஞ்சுகின்ற மகிமையை யுடைய கந்தவேளும்;

(கோட்டுமா.....குகனே)

(வெண்) தந்தமுடைய வெள்ளை யானைமேல் (பவனி) வரும் இந்திரன், தனக்கே உரிய (வாழும்) அரண்மனையில் வைத்துச் சிறப்பாக வளர்த்த பொற்கொடி போன்ற தேவ யானையின், (வித்தகக்) கலவிப் போர்க்குக் குதூகலம் மிகவுறு குகப் பெருமானும் ;

(கும்பமுனிவன்...மகிழ்பவனே)

அகத்தியர் முதலான அருந்தமிழ் அடியவர்கள் பொதிய மலையில் துதித்த மாபெரும் பாடலின் சொல் நயம் கண்டு மகிழ்பவனும் ;

(கங்கை...குரூரனே)

கங்கை அருளிய காங்கேயனும் ; சிங்கமுகன் வீழ உங்காரம் எழுப்பிய உக்கிரனும் ;

(தோற்றதோர்...நாசனே)

(கோரன் எனும் அசுரனிடத்தில்) புறம் கொடுத்த பகீரதன் எனும் பார்த்திபனுக்கு, அழகிய நிலவுலக அரசை யளித்து,(அதனுடன் அவனது) பகையை அழித்த கைவேல் பற்றிய கடவுளும் ;

மலர் பறித்துத் திருவடி மலரில் இட்டு வழிபடும் (புனித) அடியர்முன், பொங்கி வந்த தீயர் குலத் தொகுதி யைத் தேய்த்தவனும் ;

(கோட்டிருல்...காக்கவே)

கிளைகளில் இருந்த கூடுகளில் உள்ள வராலமான தேனைச் சிந்தும் சோலைகளிலும் ; விண்ணவர் பயிலும் (மாபெரும்) வியப்பிற்குரிய (மலைச்) சாரல்களிலும் ;

கடல் எனும்படி, சேல் மீன்கள் செறிந்த வளமான நீர் நிலைகள் நிறைந்த (கம்பீரமான) பழனிமலைத் தண்ட பாணி(ப்பிள்ளைத்) தமிழைக் காக்க என்று ;

(அகிலம்...நிர்த்தொந்தம் ஆனதை)

(இயங்கு திணை நிலைத்திணையான) உலகங்கள் அனைத்தும் தன் வயத்தில் விளங்கத் தழுவியும், (தான் அதனில்) ஒட்டு தல் சிறிதும் இல்லாததும் ;

(சூட்டுவால்...வினவதனை)

உச்சிக் கொண்டை யுடைய வெண்ணிற அன்ன ஊர்தி யனைய், பொன்னிறத் தாமரையில் தங்கியிருக்கும் பிரமனும், பாற்கடல் நடுவில் பள்ளிகொள்ளும் திருமாலும், அழகிய ஒரு குயத்தைப் பாதித் திருவுருவில் காட்டும் பரனும் ஆகிய அம்மூவரும் புகழும் பாமாலைகளைப் புனைவதும் ;

(பொங்கம்...குன்றை)

பொலிவொடு மிளிரும் கருணை உளத்துடன்,(விளங்கிய) மவுன வித்தாக ஊன்றிப் பலர் உணரும் பெருமிதக் குன்ரு கப் பிறங்குவதும் ;

(வெளிநிறை...எஞ்சுறுதலை)

விண்ணில் நிறைவாக விளங்கி, (புனித) அதிசயம் பொருந்தி (என்றும்) குறை இல்லாததும் ;

(தீக்குநேர்...ஆள்வதை)

தீப்பிழம்பிற்கு ஒப்பான அச்சம்தீர, எந்நாளும் தியானிக்கும் சாதகரான பக்தர்களின் (முதன்மை) செப தபம் முற்றும் ஏற்று, (அருளொடு அவர்களை) ஆள்வதும்;

(காக்கைபோல்...பொருளை)

காக்கைபோல் ஒரு நோக்கினராய், (கூடிச்) சிலர் சேர்ந்து கொஞ்ச, (புனித அவர்முன்) விளங்கும் பொரு ளானதும் ;

(கண்கள்...மருவியதை)

உடம்பெலாம் கண்ணுடைய இந்திரன் பதவிக்கு இச்சைப் படாத பெருமக்கள், முழுகும் தூய்மை மருவியதும் ;

(பண்செய்...பேற்றை)

சிறந்த பண்ணைமைதி யுடைய முதன்மை வேதங்களின் முடிவான உபநிடதங்களில், தலையான பயனைத் தழைப்பதும் ;

(ஊர்...ஏத்துவாம்)

(விண்ணில்) இயங்கும் சூரியன்போன்ற (முதன்மைச்) சத்சங்கம் முழுதும் (தினமும்) விரும்பித் தியானிக்கும் சிவபரவஸ்து எனும் (பேரொளிப் பொதுத்) தெய்வத்தை, (தூயபெருங் குரலிட்டுத்) துதிப்பம், (எ - று).

விரிவுரை

எல்லாமாகியும், அல்ல ஆகியும், தூய மும்மூர்த்திகளின் துதி ஏற்பதும் ஆகிய நான்காவது பொருள் ஒன்று உண்டு. அது நீடித்த ஞான ஆகாயத்தில் நிறைந்துளது. இன்ப அன்பர் செபதபங்களை ஏற்கிறது. ஒருமை நோக்கினர் கொஞ்ச ஒளிர்கிறது. பற்றிலார் தோயும் பரம கம்பீரமானது. வேத முடிவாய் விளங்குவது, அச் சிவபரம் பொருள். அது அருள்மூலம் தழுவிய மோனமூலம் என்பதை, அறிகின்றோர் அறவோர். கல்லார்க்கும் கற்றார்க்கும் பொல்லார்க்கும் நல்லார்க்கும் பொதுவான அத்தெய்வம், கவி உருவான இப்பிள்ளைத் தமிழைக் காப்பதாக என்பது கருத்து.

'குறமகளைக் கெஞ்சும் மகிமை'யைக் கந்தவேளிடம் காண்கிறோம் ; தேவயானை கலவிப் போர்க்கு 'அவாமலி தல்' முகப் பெருமான்றன் குணம். 'பணியா எனவள்ளி பதம் பணியும், தணியா அதிமோக தயா' நிலையை, அருமையாகக் கந்தர் அனுபூதி அறிவிக்கிறது.

பேசும் மோனப் பெருந்தேவி வள்ளியம்மை ; பேசா மோனப் பெருமகள் தேவகுஞ்சரி. பின்னவரான வள்ளியார் வரலாற்றில், திருத்தி யாட்கொண்ட திறம் வெளிப்படும் ; இது மார்ச்சால நியாயம். (மார்ச்சாலம் - பூனை.) இத்தேவி கீழ்நிலத்தள். சிறந்த தேவயானையார் மேல்நிலத்தர் ; இவரிடம் மர்க்கட நியாயம் (மர்க்கடம் - குரங்கு.) மலிந்துளது.

வள்ளியாரிடம் கந்தவேள் ; தேவயானையிடம் இதய தகராகாசத் தற்பரன் எனும் அருமையே அருமை. இவைகளை மேலும் விரிக்கில் ஏடும் இடம்தரா. சித்தாந்தச் செல்வர்களிடம் இதுகுறித்து வினவி யறியில், இதன் விரிவான நுட்பம் பல விளங்கும்.*

கெஞ்சல் கொஞ்சல் நாடக நம்பன், மதுரத் தமிழால் மகிழ்கிறுன் எனலே, எண்ணும் போதே இன்பம் சுரக்கும்.

பகைவரை யடக்கி, பகீரதனுக்கு அரசளித்த பயனை வரலாறு, கந்தபுராண கந்த விரதப் படலத்தில் கமழ்கிறது.

ஆயிரம் தலை, ஈராயிரம் கைகளையுடைய சிங்கமுக சூரன் அழிந்தடங்க அதட்டிய ஆக்கத்தை, மேற்படி புராணச் சிங்கமுகன் வதைப் படலம் சிறக்க உரைக்கும். (க0)

காப்புப்பருவம் நிறைவுபெற்றது.

---

*இது குறித்து ரசபதியின் "கந்தரனுபூதி" விரிவுரையில், இனிய பல துட்பங்கள் எழுதப்பெற்றுள. ஆங்கு அதை ஓதியறிதல் கலம்.

2. செங்கீரைப் பருவம்

இது, பிரபந்தத்தலைவனை பிள்ளை, பொருள் விளங்கா ஒலி எழுப்பும் பருவத்தைக் குறிக்கும். ங்ங, ங்ங என்று சேய் இயம்பக் கேட்டு, தாய்மார் இன்பம்கொள் பருவம் இது. இந்த ஒலி, மழலையினும் இனிதாக இருக்கும். மழலை ஒருவகையில் பொருள் கொள்ளற்கு உரியது; இது வெறும் ஒலி மாத்திரமாக இருக்கும். சிறந்த தொடை அமைதி இலாதவற்றைச் செந்தொடை யெனல்போல், சொல்லிற்கு உரிய தன்மை இலாதவற்றைச் செங்கீர் என்றனர்.

கீர் - சொல் ; இது ' ஒரு நிருத்த விசேடம் ' என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை.

மற்று, செங்கீரை - அழகிய கிளி ; இப்பொருளில், கீர எனும் வடசொல் கீரையெனத் திரிந்தது.

ஒரு காலைப் பதித்து ஒரு காலைத் தூக்கி, இருபுறமும் தலையசைத்துச் சாய்ந்தாடும் கிளிபோல், தவழும்போது ஒரு முழந்தாள் ஊன்றி, மற்றொரு முழந்தாளை மடித்துத் தூக்கி, இருதோளிலும் மாறிமாறித் தலை ஒன்றும்படிப் பல முறை சாய்ந்தாடும் பருவம் என்பதும் ஒருவகை.

செவ்விய கீரைத்தண்டு, அழகாய்க் காற்றில் அசைவது போல் ஆடும் பருவம் என்பாரும் உளர். இது குழந்தை பிறந்த ஐந்தாம் திங்களில் கூறப்பெறும்.

முருகன் தோற்றம்

திங்கள்வெண் குழவிதவழ் சடிலச் சிவன்தனது
தேவியையும் நீத்து நெடுநாள்
தெக்கண முகத்தனைக் கல்லால நீழலிற்
செய்தவம் முதிர்ந்திட்டதால்
பங்கயம் பொருதழல் விழிப்பொறிக ளாவந்து
பைம்புனல் சரவணத்திற்
பாலகன் உருச்சமைந்(து,) ஆறல்மின் னுர்அறுவர்
பால்குடித் தும்பசித்துச்,